

Resmi TKP Basını Türkiye Solunu Nasıl «Değerlendiriyor»

TKP M. Komitesi Organı Atılım'ın Temmuz 1978 sayısında aynen şöyle deniyor:

«Bu çok sorumlu evrede, TKP cephe sorununu öne çıkarıyor. Ağız dalaşı yapmıyor. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış savaşını yürütüyor.»

Bu satırlar bize çok «ilginç» geldi. Çünkü söylenilenin tam aksini hatırlıyoruz. Bildiğimiz, —ve herkesin bildiği gibi— TKP sözcülerinin her ağızlarını açtıklarında, âdeta iman tazelercesine kendi dışında kalanlara en galiz kelime ve tabirlerle veryansın etmeleri! Acaba yanılıyor muyuz diye resmî TKP yayınının elimize geçebilmiş olanlarına bir göz atmak istedik. TKP sözcülerinin kendi dışlarında kalan diğer sol çizgiler ve özellikle sosyalist hareketimiz içinde yer alanlar hakkında söylediklerini şöyle bir gözden geçirdik. Sonuçta aşağıdaki derleme ortaya çıktı. Bu derlemeyi, TKP'nin kendi dışında kalanlar hakkında neler söylediğini çok özlü ve somut bir şekilde gösterdiği için, aynen yayınıyoruz. (*)

(*) «TKP Türkiye Solunu Nasıl Değerlendiriyor» başlığına ve TKP'nin pelesenk haline getirdiği kalıplaşmış sövgülerine bakıp maoculuğu —ya da diğer sapıkları— «Türkiye Solu» kapsamında gösterdiğimiz demagojisini yapmaya yeltenecek olanlara şimdiden haber verelim ki, boşuna gayret sarfetmiş olacaklardır. Biz TKP'nin maoculuğa —ve diğer sapmalara karşı çıkmasını değil, kendi dışında kalan— ve genel olarak solda yer alan— diğer akımlara bu tarzda veryansın etmesini eleştiriyoruz. Zaten artık herkes biliyor ki, kendi dışındakini «zemetmek» için TKP'nin başvurduğu —ve en kolay ve geçerli saydığı— yol, onları maoculuk, trotskistlik vb. sövgülerle suçlamaktır. Ve zaten yine herkes gayet iyi bilmektedir ki, anti-sovyetizmin şampiyonluğunu faşistlerin elinden alan maocuların, değil solda, demokrasi raflarında bile yeri olmadığını kesinlikle ilân eden Türkiye'de ilk biziz, bu uğurda kararlılıkla mücadele sürdüren yine biziz.

Atılım'lardan

«MAOCULUKLA SAVAŞ ZORUNLUDUR»

«Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı, Doğu Perinçek ve omuzdaşları gibi Maocular sürekli olarak TİP'e, DİSK'e saldırmışlar, komandocu faşist metodlar uygulamışlardır. Bu, Maocuların, likidatörlerin, TİP'i, DİSK'i içeriden parçalamak, bunlara bağlı örgütleri dağıtmak taktiğiydi.» (Atılım, Şubat 1974, Sayı: 2 Sf: 2).

«SAVAŞ TARİHİ»

«Eski yanlışlıklara düşmemek partinin olumlu deneylerini geliştirmek için partinin savaş tarihini bilmek zorunluktur. Sapık akımların: Likidatörlerin, MDD'cilerin, «Kıvılcımların» geçmişlerini bilmeyenler, çoğu zaman bunların kucacağına düşüyor.

Sonra TKP'nin ve TİP'in sınıf savaşında, ulusal bağımsızlık savaşında tuttıkları yeri, tarih içinde oluşumlarını doğru olarak değerlendirmek zorunluktur. Birini ötekisine karşı koymak, birisini «yok» ötekisini «mirasçı» saymak sosyalist hareketi, ulusal bağımsızlık direnişini, işçi sınıfını bölmektir. Bu, burjuvazinin değirmenine su akıtmaktır.» (Atılım, Mayıs 1974, Sayı: 4, Sf: 4).

«MOSKOVA DANIŞMA TOPLANTISININ 4. YILDÖNÜMÜ»

«Bu sorunlara gereğince eğilmedikçe bozguncular, renk değiştiren Troçkistler, Maocular, Kıvılcımcılar meydanı boş bulur. Buna yol verilmemelidir.» (Atılım, Temmuz 1974, Sf: 1.)

«GENÇLİK TOPARLANMA YOLUNDA»

«İlerici gençliğimiz son 5-6 yıl içinde çetin sınavlardan geçti. Başlangıçta TİP'in içinde veya yanında, gerek emperyalizme karşı savaşta, gerek sosyalist fikirleri halk arasında yaymada olumlu işler yaptı. Daha sonraları işçi hareketinden koptuğu, burjuvazinin sinsi planlarını kavrayamadığı, ayrıca Maocuların, MDD'cilerin, bozguncuların ağına düştüğü için. hem 12 Marttan önce, hem de sonra birçok kurbanlar verdi.» (Aynı sayı Sf: 3)

«TKP'Nİ YİĞİNLARA TANITMAK ÖDEVİ»

«Sahipsiz kalmış başarılar, sınıf düşmanları, burjuvazi, Maocular, Troçkistler, Kıvılcımcılar tarafından değişik yollardan kolayca benimsenir.» (Aynı sayı Sf: 4).

«BOZGUNCULAR»

«Bozguncular, önce basında, sonra gençlik, öğrenci hareketleri içinde ve tek tük sendikalarda görünmeye başladılar. Bunlar, Hürriyet Holdinge, onun armağanladığı basımeyine dayanan «Yeni Ortam»da boy gösteriyorlar. Sonra boy boy dergilerde kabak çiçeği gibi açıldılar. Sosyalizmden söz ediyor, genel kavramlar üzerinde gevezelik yapıyor. Ortalıkta toz duman kaldırıyorlar. «Sosyalist parti» diyorlar. eski defterleri karıştırıyorlar. Ama hergün de renk değiştiriyorlar. Bir gün «kıvılcım» oluyor, ertesi gün «doktorcu değiliz» diyorlar. Bir gün maoculuğu, bir gün Troçkizmi savunuyorlar. Sonra dönüp «biz bunlardan değiliz» diye yırtınıyorlar. Ama yazılarını bu karşı devrimci kaynaklara dayıyorlar. Bir yandan iplikleri pazara çıkmış oportünistleri aforoz ediyor, öte yandan onlarla kolkola giriyorlar. Gözleri üzerine çeken somut bir olay vardır: Burjuvazi artık aşınmış, posası çıkmış provokatörleri kızağa çe-
kiyor. Yerlerine yenilerini sürüyor.» (Aynı sayı)

«İŞÇİ SINIFI DİRENİYOR»

«Ve Tunçlar işçi sınıfının birliğini parçalayan, Komünist Partisine saldıran, burjuvaziye destek olan bozguncularla, anti-emperyalist, demokratik güçlerin birleşmesine engel olan Troçkistlerle, Maoculara. «sosyalist» adıyla ortaya atılan serüvencilerle birleşiyor.» (Atılım, Ağustos 1974, Sayı: 8 Sf: 3).

«NEDİR - NE DEĞİLDİR»

«Kuruldu kurulmasına, adını: «Sosyalist İşçi Partisi» koydular. Kurucuları, bir bardak suda fırtına kopardılar. Yankısı olmadı, tepki yarattı. DİSK «ilişkim yok ne bununla, ne de kurulacak olanla» dedi. TİP'lilerin bu sivri çıkışa yanaşmadıkları görüldü. Başkan diye gösterilen kişinin kimliği değişik yorumlara yol açtı. Bir ara TİP'li olmuş, dönmüş Maocu olmuş, Troçkist olmuş, 12 Marttan sonra üstenci olmuş, para kırmış.

.....
Özetle, bu parti «nedir, ne değildir» sorusunu ortaya koyuyor.» (Aynı sayı Sf: 4)

«İDEOLOJİK SAVAŞ»

«Egemen çevreler, Maocu, Troçkist, MDD'ci, Kıvılcımlı grupların bölücü, yıkıcı eylemlerinden yararlanıyor.» (Atılım, Eylül 1974, S: 9 Sf: 8)

«GÜNCÜL GÖREV»

«Ama bu, her soydan, her boydan oportünistlerle, işçi. sendika ha-

reketini, ilerici örgütleri baltalayan bozguncularla, provakatörlerle savaşı daha da hızlandırmak demektir.» (Atılım, Ekim 1974, Sayı: 10, Sf: 1)

«TKP'NİN 54. YILI»

«İşbirlikçi burjuvaziye, onun ajanlarına, TKP'nin varlığını inkâr eden her türlü oportünistlere, bozgunculara karşı var gücüyle savaşıyor, savaşıyor. TKP ulusal bir partidir, yığınların örgütüdür.» (Aynı sayı sf. 2)

«KOMÜNİST KADROLARIN DİNAMİZMİ»

«Oportünistler, Maocular, Troçkistler, anarşistler, likidatörler, bozguncular, burjuvazinin yanında yer almışlardır.» (Aynı sayı Sf: 8)

«Demirel zamanında Belli ve Kıvılcımlı gibi MDD'ci Mao'cu, Troçkist karışığı adamlar, anarşizmin gençlik arasına aktarılmasına yardım ettiler. Sıkıyönetim terörünü, faşist yöntemleri hazırlayan emperyalist ve işbirlikçi çevrelere destek oldular. Yurtsever gençliği işçi sınıfından ayırmaya koyuldular.» (Atılım, Kasım 1974, Sayı: 11 Sf: 2)

«GÜÇ BİRLİĞİ: NASIL VE KİMİNLE?»

«Söz yok, bunu önlemenin yolu güçbirliği kurmaktır. Güç birliği lafla kurulmaz. Her boydan, her soydan oportünistlerle, hele komünist partisi düşmanlarıyla hiç kurulmaz. (...) Bozguncularla, Maocularla, Troçkistlerle böyle bir güç birliğine gidilemez.»

«Bu gerçeği unutanlar vardır. Komünist Partisinin herkesle diyalog kurma yolundaki açıklamasını ters yana çekenler vardır. TKP'ni unutup «kim varsa onunla birlik» kurmak eğilimi gösterenler vardır. Gerçekten halktan yana güçlerle, örgütlerle dayanışma, savaş birliği kurmak için savaşıyoruz. Burada karşılıklı ödün verebiliriz. Ama, işçi-köylü bağlaşıklığını, proletaryanın hegemonyasını yana itecek, Komünist Partisi'ni hesaba katmayacak hiçbir anlaşmaya girmeyiz. İdeolojik alanda hiç kimseye ödün vermeyiz.» (Aynı sayı, Sf: 7)

«EN BÜYÜK KÖTÜLÜK»

«TKP, bu savaşı engelleyen ters akımlara, sapık kişilere karşı da savaştan geri durmamıştır.» (Aynı sayı sf: 8).

«SINIF SAVAŞI»

«Bu tarihsel gerçeği görmek, kendilerine sosyalist diyen anti-Mark-sist, anti-Leninist akımlarla birleşmeye kalkışmak, baltayı kendi ayağına vurmaktır. İşçi sınıfının bugünkü savaşını görmemek. o savaşın dışında kalmak, işçi sınıfını, emekçi halkı kurtuluşa yöneltmez.» (Aynı sayı)

«ANTI-KOMÜNİZM CURCUNASI»

«Bu nedenle, TKP'nin burjuva milliyetçiliğine. Maocu, Troçkist, Kıvılcımcı denilen sapık akımlara karşı yürütmekte olduğu ardıcıl savaşın çok büyük önemi vardır.» (Atılım, Aralık 1974, Sayı: 12, Sf: 2)

«İŞÇİ SINIFINDA GELİŞMELER VE TKP»

«TKP daha 12 Mart'tan önce, devrimci öğrenci hareketine musallat olan Maocuların, MDD'cilerin, Troskistlerin maskelerini düşürmüştür.» (Aynı sayı Sf: 8)

«LİKİDATÖRLERİN YENİ TAKTİĞİ»

«Oysa sosyalist akımda parti enflasyonu yaratmak isteniyor. Burjuvazinin taktiklerinden birisi de işçi sınıfını parçalayarak, sömürü düzenini yürütmektir. TSİP piyasaya böyle sürüldü. İşçi hareketini hem parçalamak, hem de kıvılcımcılık gibi anti-Marksist bir sapıklığı işçi hareketine aşılatabilmek için. Ne var ki TSİP beklenen sonucu vermedi. İşçi hareketini sosyalist akımı parçalayamadı. Ölü doğdu. Kıvılcımlı demaske olmuş bir kişiydi. Ayrıca «teorileri» akli başında olan bir kimseyi ancak güldürebilirdi.

Yeni sosyalist partiler kurmak birçok çevrelerde kârlı bir yatırım sayılmaya başlandı. Aybar gibi sağ oportünist görüşleri ile işçi hareketine büyük zararlar vermiş bir kişi yine politik alana sürülüyor. Aybar, işçi hareketindeki birikimden faydalanmak, tekrar parlamentoya kapağı atmak, tatlısu «sosyalizminin» parsasını toplamak hevesinde. Son seçimlerde İstanbul proletaryasından yediği şamarı unutmadığından, Doğuya, Kürt yurttaşlara yöneldi. Kasketle köye gitmeyi sosyalizm sayan bu bayın, şalvar veya poturla Kürt yurttaşlarımızı kandıramayacağına şimdiden söyleyebiliriz.

«Sosyalist» parti kurmak isteyen daha başkaları da vardır. Bunların tutumu, işçi sınıfının bugünkü aşamada yürüttüğü savaşın özüne aykırıdır. İşçi sınıfı sarı sendikacılara, yerli yabancı tekellere, faşist komandolara, İrmak Hükümetine, polisine, savcısına, yargıcına karşı, zaman zaman kanlı savaşında birliğini arıyor ve buluyor da. İşçi hareketini parçalamak herşeyden önce işçi sınıfına karşı, devrimci gençliğe karşı çıkmak burjuvaziye yardımcı olmaktır.

Bir de «Birlik» adına Türkiye'de bilimsel sosyalizme, Marksizme-Leninizme dayanan TKP'ni likide etmek davranışları yeniden canlandırıldı. Bunu canlandıranların MİT olduğunda kuşku yoktur. Bazı kişiler «sosyalist hareketin birliğini sağlamak» parolasıyla kapı kapı dolaşiyor. Ellerinde Maocusunu. Troçkistini, anarşistini, «sosyalist» sayan ve hepsini bir araya getirerek işçi hareketini bir çıkmaza sürüklemeyi, onu

burjuvazinin kuyruğuna takmayı, TKP'ni likide etmeyi amaçlıyan bir de yazılı provakasyon belgesi var.

Sosyalist harekette birlik, işçi sınıfının güncel ve politik savaşının harında perçinleşecektir. Komünist, sosyalist, gerçek sendikacısı orada karşılaşacak, orada omuz omuz verecek ve orada eylem birliği kuracaklardır. Emperyalizme, yerli yabancı tekellere, toprak beylerine, faşist komandalara, sarı sendikacılara karşı bir eylem birliği! Marksizm - Leninizmden esinlenen bir eylem birliği! Sosyalizme açılan ileri bir demokrasi, barış, kalkınma, ekmek, iş ve özgürlük için bir eylem birliği!» (Aynı sayı).

«SAVAŞ ÇİZGİSİ»

«TKP'nin kurucuları M. Suphi'ler, E. Nejat'lar, Salih Hacıoğlu, Affan Hikmet'ler ve onlardan sonra gelen kuşaklar, parti içinde Marksçı - Leninci ilkeleri yozlaştıranlara karşı çetin bir savaş yürütmüşlerdir. TKP. zaman zaman bunların kara listelerini gazetelerinde yayınlamış, açıklamıştır. Doktor Hikmet Kıvılcımlı bunlardan biridir. 1929'da tutuklanmasında partiye en iğrenç alçaklığı yapmıştır. Partiyi bölmüştür. İzmir'de lümpenlerden kurduğu bir provakatör grubun eliyle TKP'nin onurunu lekelemiştir. Komünist morali olmayan bu yaratık TKP'den kovulmuştur. Bu akıl hastası megalaman, Ş. Hüsnü Değmer'in çömeziydi. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu. Provakatör Mihri Belli'yi büroya sormadan bu troçkisti, şovenist avantüristi parti yönetimine almıştır. Mihri partiden kovulmuştur. Ş. H. Değmer, daha 1937 yılında, Politik Büro kararıyla yönetimden çıkarılmıştır. Fakat, parti sekreteri ve sorumlu yoldaşların zindanlarda yatmasından yararlanmış, partinin başına yeniden belâ kesilmiştir. Hasan Ali Ediz gibi gizli MİT ajanları, Değmer'in koltuğu altında TKP'nin içinde yuvalandılar.

«... Doktor Şefik Hüsnü gibi birisini M. Suphi'lerle yanyana koyuyorlar. Ş. H. Değmer, M. Suphi Yoldaş'ın can düşmanıydı. Partinin birleştirici 1. kongresini, 1922 Ağustosunda Ankara'da yapılan II. Kongresinin kararlarını tanımamıştır. Entrika, ayak oyunları ile partinin başına gelmiştir. 1926 Viyana konferansında, Vedat Nedim Tör gibi bir polis ajanını partiye sekreter yapmıştır.»

«Maoculara, karşı devrimci ajanlara karşı savaş, işçi sınıfının birliği için savaştan ayrılamaz. Sahtecilere, Maoculara, Kıvılcımlılara karşı savaş, faşist saldırılara karşı savaşla örülüdür. Savaş, sonuna kadar!» (Atılım, Ocak 1975, sayı: 1, sf: 1).

«DİSK VE GERÇEK SENDİKACILIK»

«Ayrıca tüzüğünün amaç maddesinin ışığında DİSK sosyalist eği-

limli bir işçi konfederasyonudur. Oysa bazı DİSK yöneticileri TİP yönetiminde görev almış olmalarına rağmen bugün bir burjuva partisi olan CHP'ne yamanmak, TSİP gibi ayrılıkçılara yanaşmak, yahut yeni bir işçi partisi kurarak sendikal niteliklerini yitirmek ve bir yandan da işçi hareketini bir daha parçalamak eğilimini gösteriyorlar.» (Aynı sayı Sf: 6)

«İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ VE TKP»

«İşçi sınıfının partisi olmadan «yığın» partisi olmak iddiasında bulunanlar, prensipsiz, devrimci kadrodan yoksun, işçi sınıfından uzak, küçük burjuvaziye yakın bir akım yaratmaktan, uvriyerizme, popülizme, parlamenterizme düşmekten kurtulamamışlardır.»

«Fakat kendilerini «sosyalist» ilan edenlerin TKP'nin bu başarısından hoşnut olmamaları da bazılarını şaşirtıyor. Gerçekte buna şaşmamak gerek, bilmek gerek ki, burjuvazi sınıf savaşını düz bir çizgide yürütmüyor. İşçi sınıfı içine ajanlarını, ideolojilerini sokarak savaşıyor. «Sosyalist» etiketi taşıyanların TKP'ne karşı çıkmaları, sınıf savaşında burjuvazinin yanında yer aldıklarını doğrulamaktadır.» (Aynı sayı, sf: 8).

«TKP YAŞIYOR»

«İçinde bulunduğumuz günlerde, Türkiye'de sosyalistler arasında en çok tartışılan sorun «sosyalist parti» sorunudur. Likidatör-bozguncular, soruna hemen, «işçi sınıfının politik örgütü yoktur» diyerek, burjuvazinin ağzıyla giriyorlar. İşçi sınıfının politik örgütü TKP'ni görmezden geliyorlar, onu unutturmak istiyorlar.»

.....

«Ayrıca, likidatör-bozguncular, Türkiye'deki genel sol hareketi, komünist hareketin karşısına koyuyorlar. En kararlı müttefikleri birbirinden ayrı tutmaya çalışıyorlar. Burjuvazi de, bu finolarını, el altından destekliyor, pohpohluyor.» (Aynı sayı, Sf: 8)

«ÇIKAR YOL»

«Bozgunculara, Maoculara, oportünistlere, sağına, «soluna» karşı savaşı faşizm saldırılarına karşı savaştan ayırmamak.» (Atılım, Şubat 1975, sayı: 2 (14) sf: 1).

«BİLDİRİ»

«Bozguncular, oportünistler, ayırıcılar, yıkıcılar foyalarını ortaya döküyor, gericiğin hizmetinde olduklarını iyice açıklıyorlar » (Aynı sayı).

«YENİ GELİŞMELER»

«... işçi hareketini, ulusal bağımsızlık hareketini parçalayan, sos-

yalist hareketi parsellemeye yeltenen, düzme partiler kurmaya kalkışanlara ve polis ajanlarına karşı da yürütülüyor.» (Aynı sayı Sf: 3)

«OKUYUCU MEKTUPLARI: ATILIM ELDEN ELE»

«Atılım dostlarını güldürüyor, düşmanlarının yüreğine korku salıyor. Maocular ona açıktan açığa küfrediyor. Mihri Belli gibi MDD'ciler, Kıvılcımcılar, Troçkistler de onlardan geri durmuyorlar.» (Aynı sayı Sf: 5)

«DEVRİMCİ BİRİKİM»

«Üniversite gençliğinin, faşist komando saldırılarını göğüslemesi, Maocuların, Troçkist, Kıvılcımcı takımının kışkırtmalarına kapılmaması günümüzde devrimci bir birikim olarak kendini göstermektedir.» (Aynı sayı Sf: 7)

«HALKIN SAVAŞI ÖNLENEMEZ»

«... örgütledikleri faşist komandoları, polisi, ordu birliklerini, her boydan ve soydan provakatörleri halkın üzerine sürdüler.» (Atılım, Mart 1975, Sayı: 3 (15) Sf: 1)

«DUYURU»

«Bazı gazetelerde TKP MK genel sekreterliğine İ. Bilen takma adı altında Doğan Özgüden'in seçildiği haberi çıkmıştır. Haberin yalan olduğu, D. Özgüden'in TKP ile hiçbir ilgisi bulunmadığı kamuoyuna duyurulur. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi.» (Aynı sayı Sf: 5)

«TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNİN ARTAN ETKİNLİĞİ»

«... Sosyalizm adına hareket eden bazı oportünistler de işçi yığınlarının TKP ile bağlarını koparmak için, onu «hayali örgüt» diye nitelendirmeye yelteniyor, sınıf savaşında burjuvaziden yana durum takınıyor, işçi sınıfını arkadan hançerliyorlar.» (Aynı sayı Sf: 7)

«TKP VE YENİ KURULAN 'SOSYALİST' PARTİLER»

«CIA'nın, MIT'in açık gizli provakasyonları, militarist kliğin darbe olanakları ortada dururken, legal sosyalist parti kurmak çok ciddi ve ağır sorumluluklar getiren bir davranıştır. Devrimci kadroları polise teslim etmek, onları kırmak ve devrim hareketine büyük zararlar vermek, legalizmin akla gelen ilk mahzurlarıdır.» ,

.....

«Bugünkü şartlarda Türkiye'de Bilimsel Sosyalizme bağlı bir partinin kurulması yasaktır. «Sosyalist» bir partinin kurulabilmesi için program tüzüğe oportünist, hatta anti-Marksist, anti-Leninist birtakım anlamlar vermek gerekir. Bu yola girenlerin önemli bir kısmı, gerçekten

de Bilimsel-Sosyalizmi bir ss olarak almış, bir kısmı da esasen onunla bütün bağlarını kesmiştir. Böyleleri yęınları, militan kadroyu oportünist, revizyonist birtakım ilkelerle eğitmekte herhangi bir sakınca görmez. Burjuvazinin istediği de bulur. İşçi hareketine burjuva ideolijilerini, dünya görüşünü aşılamak, onu iktidardan uzakta bulundurmak, sömürü düzenini ayakta tutmaktır.» (Aynı sayı Sf: 8)

«TANIMAK, TANIMAMAK»

«Bunun yanı sıra başka bir olay da var. Sosyalist geçinen, böylesi bir parti kuran, ya da kurmaya çalışan bazı kimseler Komünist Partisini tanımak, «tanımamak» konusunda, bu konumda burjuvaziyle yer ve rol değiştiriyor. Birisi ıkıyor, Komünist partisine «hayali örgüt» diyor. Kimisi, TKP'nin yayınlarını dinliyor, bu yayınlardan, «Atılım»dan alıntılar yapıyor, bunları alt üst ediyor, yazılarına serpiştiriyor. Bunlardan kimileri gece hırsızları gibi davranıyor. Komünist Partisinin savaş tarihine el uzatıyor. Kimileri «miras» bekliyor. Kimileri M. Suphi'leri masallarda bir efsane, bir «köroğlu» yapıyor. Kimileri de, TKP'nin tarihi üstüne ne kadar saçma varsa dzyor.»

.....

«... Kendilerine sosyalist diyenlerin bu gerçeği unutmaları, sabotaj değilse körlüktür.» (Atılım, Nisan 1975, Sayı: 4 (16) Sf: 8).

«SALDIRIYA KARŞI»

«Polis ajanlarına yeni görevler veriliyor. Bunlar basında, işçi hareketinin içinde, sosyalist akımlar arasında boy gösteriyor. Kimi zaman bunlara «gizli örgüt» ss verdiriyor.»

«Maocular, Troçkistler, likidatörler polisin eli altında. Bunlar, TKP'nin savaş tarihine el atıyor, adından yararlanmak için her kalpazanlığı yapıyor. Kimileri, TKP'nin organı «ATILIM»ın adını alıyor. Kimileri «gizli çağrılar yayıyor.»

«Geçen yıl, birara, Mehmet Oktay diye birisi, bir gazeteyle ortaya ıktı. Sosyalist harekette bir birine ters düşen bütün akımları «birleştirmeyi» geveledi. Bu ıkış fiyaskoyla bitti. Görülüyor, polis taktik değiştirdi. Adam aradan birdenbire «kayboldu». Bu soysuz eski bir provakatrdr. Şimdi apartımanları, fabrikası vardır. Burnuna, yüzüne biçim vermiştir. İşte böylesi bir yaratık, Şimdi «gizli» partcilik, hırsız-polis oyunu oynuyor.»

«İlerici çevreleri, yurtsever gençliği, sendikacıları, sosyalistleri, kamu oyunu provakatrlere ve polisin bu tür oyunlarına karşı uyararak güncel savaştır.» (Atılım, Mayıs 1975, Sayı: 5 (17) Sf: 1)

«BAĞLAŞIKLIK SORUNU»

«Bu konuda Maocular, bozguncular, likidatörler, köylü yığınlarının, emekçi katmanlarının direnişlerini, bu güçleri burjuvazinin kuyruğuna takmak yolunda bile bile yürüyorlar. Kendilerine «sosyalist» diyenler de bu konuda pek yayadırlar.»

«Gelişmeler böyleyken, kendilerine «sosyalist» diyen veya böylesi partiler kuranlardan kimileri bu alanda ters bir tutum alıyor.» (Aynı sayı Sf: 7)

«İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ»

«Legal sosyalist parti kuranlardan bazıları bu durumu küçümsemekte, bir parlamenter anlayış ile, sosyalist akımın legal alanda parçalanmasını normal bulmaktadırlar. Bunlara göre sosyalist akım işçi sınıfında yerleşmediğine göre, bunun parçalanması, işçi sınıfının parçalanması anlamına gelmez. Bu «sosyalist» politikacılar bu iddialarını sendikalara karşı kendi tutumlarıyla yalanlamaktadırlar.» (Aynı sayı Sf: 8)

«BÜYÜK DİRENİŞİN YILDÖNÜMÜ»

«Sonra, bu birliği engellemek isteyen Türk-iş başları, MDD'ciler, Maocular, Troçkistler, her türlü sağ ve «sol» oportünistler işçi yığınlarının karşısında foyalarını açığa vurdular, demaske oldular.»

«Böylesi bir ortamda sıra sıra sosyalist partiler kuruluyor. Bunlardan her biri, işçi sınıfı saflarında kendine dayanak bulmak amacıyla, sendikaları kendilerine bağlama çabası gösteriyor. Bu tutum işçi sınıfını parçalamaktır.» (Atılım, Haziran 1975, Sayı: 6 (18) Sf: 3)

«OKUYUCU MEKTUPLARI»

«Kendilerine «devrimci», «sosyalist» diyen kişilere soruyoruz: Neden yıllardır göstermediğiniz mücadele yollarını? Hep salonlarda, dergi sayfalarında tartışıp durdunuz. Bununla da yetinmeyip işçi sınıfının savaş birliğini bozmaya kadar gittiniz? Biz, bizim için mücadele edenleri yeni yeni öğreniyoruz. Gençcik yiğitler bizler için can verdiler, veriyorlar.» (Aynı sayı Sf: 4)

«KADINLAR YILINDA»

«Karma hükümet bunun içindir ki, kaşarlanmış oportünistleri, bölücüler, bozguncuları, Maocuları, MİT ajanlarını piyasaya sürüyor. Sah-te, sözde «gizli» komünist partileri kuruyor.» (Aynı sayı Sf: 6)

«LEGAL SOSYALİST PARTİLERE KARŞI TUTUMUMUZ»

«Legal olarak kurulan sosyalist partilerin sayısı 6'yı buldu. Komünistler bu partilere karşı nasıl davranmalıdır?»

Bu davranışın genel bazı ilkeleri vardır. Maocularar. MDD'ciler, sosyalizmi paravana yapan sapıklar bir yana. Ama bu gibi partilere bağlı olanlara küsmek, onları aforoz etmek, onlarla bütün ilişkileri kesmek gibi bir tutum söz konusu olmamalı. Bilinmeli ki, bu sapık akımların yöneticilerinin demagojisine, yalanlarına aldanmış temiz sosyalistler bulunabilir. Bunları aydınlatmak, sosyalizmin doğru yolunu göstermek devrimcilerin ödevlerinden biridir. TKP kadroları bu ödevi de başarmak zorundadırlar. Bu ödevi yerine getirirken her zaman partinin program ve politikası doğrultusundan yürümek, bu gibi akımların üyelerine bağlı oldukları partinin program ve politikasında var olan sapıklığı göstermek, karşımızdakini gerek teorik, gerekse pratik alandaki bilgi ve deneylerimizle inandırmak zorundayız. Kaba ve yaftalı konuşmaktan kaçınmalıyız. Ancak saldırıya uğradığımız zaman kendimizi savunmaktan geri durmamalıyız. Ayrıca Türkiye Komünist Partisi yönetiminin, bütün sosyalist akımlarla diyalog kurmak, bütün yurtseverlerle, antiemperyalist, anti-faşist, demokratik bir tabanda işbirliği politikasını da hiç bir zaman hatırdan çıkarmamak gerek. (Aynı sayı Sf: 8)

«BİRLİK»

«Sendikal birlik ve işçi sınıfının birliği, anti-emperyalist, anti-faşist ileri demokrasi cephesinin temelidir. İşçi sınıfını bölenlerin veya birlik sorununu küçümseyenlerin —isterlerse kendilerine sosyalist adını yakıştırsınlar— Marksizm-Leninizmde adları bölücüdür. (...) bu nedenle TKP burjuva ve küçük burjuva ideolojileriyle, işbirlikçi burjuvaziye işçi hareketini baltalama olanaklarını sağlayan ters akımlara: Mao'culuğa, Troçkistliğe, likidatörlere oportünizmin her türüne karşı savaşı eylem programına almıştır.» (Atılım, Ağustos 1975, Sayı: 8 (20) sf: 3).

«GENÇLİĞİN BİLİNÇLENMESİ»

«Önce, yurtsever gençliğin kolları arasında bir yakınlaşma var. TKP'li, TIP'li, TSIP'li, CHP'li gençler baş düşman emperyalizme karşı, somut orta hedeflere doğru eylem birliğini bütünlüyor. (...) Bu gelişmelerle sıkı sıkıya bağlı başka bir bilinçlenme göstergesi de, devrimci gençliğin, MDD'cilere, Kıvılcımcılara karşı tutumudur. Savaş deneylerinden ders çıkarmasını öğrenen yurtsever gençlik bu bozgunculara da, devrim hareketini sosyalizm kavramını yozlaştırmaya yeltenenlere kesinlikle «hayır» diyor.»

«Kuşkusuz bu hareket içindeki ajanlarını, Maocuları, MDD'cileri, Kıvılcımcıları yeniden ileri sürecektir. Günün sorunu uyanık olmak, bozgunculara nefes aldirmamaktır.» (Aynı sayı).

«KOMÜNİST KİMDİR?»

«Son günlerde MİT uzmanları komünist kadroları şaşkırtmak, TKP'ni arkadan vurmak için yeni bir komünist partisinin (TKP R) kurulmakta olduğunu haberini çıkardılar. Hatta onlara bir bildiri de yayınlattılar.»

«MİT bu işte eski ve yeni likidatörleri, TKP'den kovulmuş birtakım politika lümpenlerini kullanıyor. Bu adamlar TKP'ni bulamamış, fabrikalarda, üniversitelerde ve daha başka iş ve eğitim merkezlerinde kendi aralarında örgütlenmiş veya örgütlenmemiş kendisini komünist sayanları ve sempatizanları avlamak, aldatmak eylemlerine girişmişlerdir. Birçok iyi niyetli komünist veya sempatizanın Komünist Partisi'ne giriyorum inancıyla MİT'in kucağına düşmesi tehlikesi daha da yoğunlaşmıştır. Bundan başka bazı işçi çevrelerinde aralarında örgütlenmiş komünist sempatizanların partiyi bulamadıkları için kendilerini partiyim gibi görmeleri de söz konusu oluyor. Her iki durumda da komünistlerin TKP'ni bulmaları, onun tüzüğü ve programını okuyup benimsedikten sonra tüzüğe göre örgütlenmeleri, gerçekten komünist ve TKP üyesi sayılmaları için şarttır. Ne var ki. TKP gizli, burjuvazi tarafından illegal çalışmaya zorlanmış bir partidir. Bundan ötürü de komünistlerin partiyi bulmaları, partinin de komünistleri bulması bir hayli zorlaşıyor. Esasen, gerek MİT, gerekse CİA ajanları, büyük burjuvazinin hükümetleri bu durumdan yararlanarak «TKP-R» gibi sahte komünist partileri eliyle, geçici bir zaman için de olsa, gerçek komünistleri avlamak yoluna gidebiliyorlar.» (Aynı sayı Sf: 8)

«SOSYALİST PARTİLERLE İLİŞKİ»

«Bütün bu provakasyonlara rağmen TKP, programından, işçi sınıfının birliğini sağlamak, bütün gerçek sosyalistleri bir araya getirmek politikasında şaşmayacaktır.» (Aynı sayı).

«SAPIK AKIMLAR»

«Oportünistleri, Maocuları, Kıcılcımlıcaları. her soydan ve boydan likidatörleri, ajanlarını devrimci hareketin üzerine, içine sürüyor. MİT ajanları, Maocular işçi sınıfına, komünist partisine, halkımızın kurtuluş savaşına karşı faşist komandolarla birleşmişlerdir.»

«... Maocuları, likidatörleri, bu yolda kullanıyor. Bunları polisle birlikte gençliğin arasına sürüyor. Bunları komünist partisine karşı kullanıyor. Aralarında ortaklık kuran bozguncular, Mihriciler, Aybarcılar, maybarcılar oluşturdukları ortaklıkla hükümet partilerinin değirmenine su akıtıyorlar.» (Atılım, Eylül 1975 sayı: 9 (21) sf: 6).

«BOZGUNCULARA KARŞI SAVAŞ»

«Memlekette komünist harekete, ulusal bağımsızlık direnişine, özel-

likle işçi ve sendika hareketine karşı saldırılar, sağlı «sollu» her boydan ve soydan oportünistlerden: sarı sendikacılardan, Troçkistlerden, Maoculardan, «MDD»ci, kıvılcımcı gibi polis, MIT ajanlarından geliyor.» (Aynı sayı Sf: 7)

«3. KONFEDERASYON»

«Legal alanda zincirleme sosyalist partiler ortaya çıktı. TKP'ne karşı tuzaklar kuruluyor. «TKP (R)» simgeli gizli polis oyunları oynanıyor. Bütün bunlar, gerici egemen çevrelerin Türkiye işçi sınıfını politik alanda da parçalama çabalarından başka bir şey değildir.» (Atılım, Ekim 1975, Sayı: 10 (22) Sf: 2)

«DÜZEN - DİSİPLİN»

«Gelgelelim besleme basın ve kimi bozguncular, Kıvılcımcılar Taksim mitingine satışa duruyorlar. «Disiplin - düzen» gibi sözler ediyorlar. Onlara göre bu heybetli gösteriş hiç bir şeye benzememişmiş... Görülüyor, zahir işçi - sendika hareketindeki böylesi bir gelişme, bu savaş disiplini burjuvazinin içine kötü korku salıyor. «İlke» dergisinde yuvalanmış kimi bozguncuları pek sinirlendiriyor. Adamların karın ağırları başka. İşçi sınıfının savaş disiplini çelik leblebidir, yutulmaz!» (Aynı sayı Sf: 8)

«GENÇLİĞİN UYANIKLIĞI»

«Özellikle ilerici gençliğin burjuvazinin doğrudan doğruya veya Maocu gibi provokatörlerin, Kıvılcımcı gibi sapıkların eliyle giriştiği saldırı ve oyunlar karşısında uyanık olması sorunu kesin bir ardıcılık ister.» (Atılım, Kasım 1975, Sayı: 11 (23) Sf: 2)

«OKUYUCU MEKTUPLARI»

«Yürüyüş» dergisi yazarlarından Yalcın Küçük'ün 12 Ekim seçimleri sonuçlarıyla ilgili bir yazısını ele alan okuyucumuz, bu yazıda, varlığı ile yokluğu henüz kesinleşmemiş TIP'in sol hareket içinde baş köşeye oturtulmasını irdeliyor. (...) TKP'ni bir yana bırakarak, yani «sosyalist birikimin gerçek mirasçısını» bilmezlikten gelerek, «mirasçı» araması üzerinde duruyor. Bunun yorumunu polis - komando baskı ve terörü altında savaşımını sürdüren partililere, sosyalistlere, ilericilere bırakıyor.» (Aynı sayı: sf: 6).

«LEGAL SOSYALİST AKIMLAR VE TKP»

«Türkiye'de legal sosyalist akımların en çok eksikliğini çektikleri şey devrimci bir teori ve devrimci ideolojik tabandır. (...) Legal sosya-

list partiler, işte bu gibi bilimsel ve doğru bir dünya görüşünden. devrimci teoriden, ideolojiden yoksundurlar.»

«Bilimsel sosyalizme dayanmayan, küçük burjuva ideolojilerine göre kendilerine yön vermeye çalışan legal sosyalist partilerin sağa sola yalpalamaları, egemen çevrelerin oyunlarına gelmeleri doğaldır. Esasen bilimsel bir teoriden yoksun oldukları veya buna zorlandıkları için, legal sosyalist akım ve partiler bugüne kadar işçi sınıfının savaşımına öncülük yapmak, veya o tarafa yönelmek gibi tarihsel bir ödevi gereği gibi başaramamışlardır. İşçi sınıfının savaşımını örgütleyememişlerdir. İşçi sınıfının, büyük sermayeye, işbirlikçilere, emperyalizme karşı savaşımını sendikal ve politik planda örgütlenmeye yönelik sendikal politik akımlara karşı cephe almaları, onları arkadan vurmaya kalkışmaları, kendilerine sosyalist diyen bazılarının bu duruma düşmeleri, bilimsel teoriden yoksun küçük burjuva sosyalizminin ne gibi hatalar işlemeye elverişli olduğunu gösteren klasik bir örnektir.»

.....

...

«Bazı sosyalist yöneticilerin de kendilerine göre bir antikomünizmi vardır. Bunlar legalizmin sığılığında toplumsal gelişmenin yönünü seçmiyor. Kendilerinden olmayanlara komünist deyip, açıkça polise jurnalcılık etmek gibi bir duruma düşmeleri, Türkiye devrim hareketine çok şey kaybettirir. Düşmana kazanç sağlar.

TKP bütün bu gerçekleri saptamakla kalmayacak, sosyalist akımda mevcut sağlıklı, dürüst yönetici ve üyeleri ile işçi sınıfının, emekçi halkın büyük burjuvaziye, emperyalizme karşı savaşımının örgütlenmesi süreci içinde bağlaşıklık kurmanın yollarını her zaman arayacaktır.» (Atılım, Kasım 1975 Sayı: 11 (23) Sf: 8)

«İKİ YILIN BİLANÇOSU»

«İki yıl boyunca partimizin giriştiği ideolojik savaş, her şeyden önce anti-komünizmi, onun bir türü olan Maoizmi iyiden iyiye gerilettiler. Kıvılcımcılığı, MDD'ciliği, anarşizmi, Troçkizmi yenilgiye uğrattı. Sapık akımlara karşı savaş bundan böyle de aynı ardıcılıkla sürecektir.» (Atılım, Aralık 1975, sayı: 12 (24) sf: 2).

«PARTİ YAŞAMI» ●●

«Partimizin etkisi ve savaş alanı gün geçtikçe geliyor. TKP'ni yok sayanlar, partinin eylemleri ve görüşleri yayıldıkça «provakasyon var» diye çığlık atıyor, daha da olmazsa tek tek adam jurnalliyorlar.» (Aynı sayı Sf: 8)

«FAŞİST YÖNTEMLERİN BİR YÖNÜ: TKP-R»

«Büyük burjuvazinin TKP'ne karşı saldırısı yalnız açık faşist yön-

temlerle belirmiyor. MİT, CİA, egemen çevreler yalnız kaba terörle TKP'yle başedemeyeceklerini biliyorlar. Bunu bildikleri için de yeni yeni sahte TKP'ler kurdurarak partiyi parçalamak, işçi sınıfı içindeki etkenliğini zayıflatmak, hatta işçi sınıfını başsız bırakmak istiyorlar. Bundan bir müddet önce gerek yurttta, gerekse dışarda ajanlarına TKP adına bildiriler yayınlattılar. Bu ajanların önemli bir kısmı, Maocu ve Kıvılcımcılardan seçilmiştir. Bir de, yine bu ajanlara TKP-R (reorganizasyon) diye bir örgütün adını ortaya attırdılar.

Bugün artık devrimci çevrelerce MİT hesabına TKP-R kışkırtması yapanların adı, kimliği biliniyor. Bunlar legal bir sosyalist partinin yöneticeleri arasında bulunan ve Kıvılcımcı olarak tanınan bazı kişilerdir. Bu kişiler, Sıkıyönetim devrinden hemen sonra yine büyük burjuvazi hesabına legal sosyalist hareketi böldüler, parçaladılar. Şimdi de MİT'in, illegal çalışmak zorunda bırakılan TKP'ni illegalde bölmek, parçalamak planlarını uygulama çabasıındadırlar. Bu kişilerin adlarını bizler de biliyoruz. Ve bu kişiler işçi hareketine daha da zararlı olmaya başladıkları zaman bu adları açığa vurmak, onları tekerteker teşhir etmeyi, devrimci bir ödev, işçi sınıfının savaşımına, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik haklar için mücadelesine bir hizmet sayıyoruz.»

.....

«Bundan ötürü bu birliğe karşı yöneltmiş olan TKP-R gibi bütün çabaları işçi sınıfına, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına bir hıyanet sayıyor. Komünistleri, hayinlerin girişimlerine aldanmış olanları bütün yurtseverleri, bu kişilerin maskelerini düşürmeye ve hıyanetlerini açığa vurmaya çağırıyor.» (Atılım, Aralık 1975, Sayı: 12 (24) Sf: 2)

«HALKIMIZA YENİ YIL MESAJI»

«Maoculuğun, Troçkiciliğin, Kıvılcımcılığın, bütün sapık akımların burjuvazinin safında oldukları iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Bazı kıvılcımcıların emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin TKP'ni yıkmak, parçalamak planlarını uygulamak maksadıyla «TKP-R» diye sahte komünist partiler kurma girişimlerine karşı da savaş gerekiyor. Bu kişilerin bilinen kimliklerini açıklamak ileride devrimci bir ödev olacaktır.» Atılım, 1 Ocak 1976, Sayı: 1 (25) sf: 7).

«TUTULACAK YOL»

«İşte böylesi bir buyruğa sarı sendika ağaları, Tunclar, başüstüne deyip uyuyor. Maocular, bütün sapık akımlar, bu buyruğu uyguluyor. Bugün DİSK'i yıpratmaya, yönetimini ele geçirmeye çalışan sahte sosyalistler burjuvazinin, faşizmin değirmenine su akıtıyorlar.» (Atılım, 1 Şubat 1976, Sayı: 2 (26) Sf: 1)

«ÖRGÜTLENMEK, AMA NASIL?»

«Bu soruyu laf olsun diye ortaya atmıyoruz. Son bir-iki yıl içinde «örgütleniyoruz» diye legal «sosyalist partiler» kuruldu. Çeşitli adlar altında kurulan derneklerin tam sayısını söylemek zordur.»

«Sorunun öbür yanı ise, kurulan parti ve bazı örgütlerin, adı ne olursa olsun kendilerine göre bir anti-komünist tutum takınmalarıdır. İşçi sınıfımızın, onun doğal bağlaştığı emekçi köylülüğün öz politik partisi Türkiye Komünist Partisidir. Bir yandan onun varlığını inkâr eden, öte yandan komünistleri gösterip onları polise jurnal edenler var. Bunlar, TKP'nin daha kurulduğu günden beri savunageldiği işçi-köylü bağlaşıklığının oluşmasını ve kuvvetlenmesini istemiyorlar. Bunların dışında bir de gericilikte, bugünkü faşist karması hükümeti oluşturan gerici çevrelerle açık işbirliğine giden Maocu, Troçkist, bozguncu gruplar var.» (Aynı sayı Sf: 3)

«TKP'NİN GELİŞMESİ VE BU GELİŞMEYİ ENGELLEME ÇABALARI»

«Birkaç ay evvel «TKP-R» imzalı bildirimler dağıtarak ortaya çıkan ve komünist kadroları ve sempatanları şaşırtma, yetişmekte olan kuşaklara tuzaklar kurma, TKP'yi arkadan vurma hedefini güden provak-törlerin kimlikleri bugün biliniyor.

Ayrıca şunu da belirtmek gerek: Bugün artık emperyalizmin hizmetinde karşı devrimci bir akım olduğu iyice ortaya çıkan Maocular, bozguncu provakator Mihri Belli gibiler pis ellerini partinin adına, dününü, savaş tarihine, onun kurucusu Mustafa Suphi yoldaşa uzatıyorlar. Maocular kendilerine TKP (ML) adını takıyor, dergilerinde, gazetelerinde, komünistleri, sosyalistleri, gerçek sendikacıları polise ihbar ediyor, en iğrenç yalanları kusuyorlar.»

«Partinin adını, tarihini, savaş birliklerini korumak, bunlara uzanan elleri kırmak devrimci bir görevdir.

Bu arada bazı yeni TİP'lilerin TKP'ne karşı sistemli biçimde yürüttüğü işçi hareketini bölmeye, sosyalistleri birbirine düşürmeye ve komünistleri polise jurnallemeye yönelik kampanyayı da görmezlikten gelemeyiz. Yeni TİP'in belirli yöneticileri arasında bulunan ve anti-komünizm batağına yuvarlanmış olanlar, diğer sapık akımlarla açıkça işbirliği içinde, komünist militanları takip etmekte, polise ihbar etmekte, MIT'e çağrılarda bulunmaktadır.

TKP somut koşullara göre, somut eylemler uygular. Bu Marksçı-Leninci öğretinin gereğidir. Yoksa yeni TİP yöneticileri arasında yer alan bazı dönemlere özel ve kişisel bir tutum söz konusu değildir.» (Atılım, 1 Şubat 1976, Sayı: 2 (26) Sf: 5)

«İŞÇİ SINIFININ PARTİSİ OLMAK»

«Her ülkede olduğu gibi Türkiye’de de, işçi sınıfının partisi olmak isteyenler, bu işe özenenler çoktur. İşçi sınıfı toplumsal gelişmenin başını çeken devrimci güç olduğundan Marksist-Leninist olmayan küçük burjuva partilerinden tutun, burjuva partilerine kadar işçi sınıfının dışında, hatta onun karşısında olan akımlar hep işçi sınıfının «partisi» görünmek çabasıdadırlar. Küçük burjuvazinin ve burjuvazinin bu eğilimi sınıf savaşımının ayrılmaz parçasıdır.

Burjuvazinin işçi sınıfına karşı güttüğü başlıca strateji, sınıf savaşımın yerine sınıf barışını koymak, işçi sınıfını kapitalist düzenle bütünlendirmektir. Küçük burjuva sosyalizmine, değişik burjuva akımlarına işçi sınıfının «partisi» olmaları için yeşil ışık tutmasını nedeni budur.

Bugün aşırı gerici, faşist, şeriatçı politikacılardan, emperyalizmin en yakın işbirlikçilerinden, büyük sermaye ve toprak beylerinin politik gücünü temsil edenlerden kurulu hükümet, işçi sınıfına yurtsever gençliğe karşı uyguladığı kanlı terör koşullarında beş «sosyalist» partinin varlığına göz yumuyor. Bu partilerin her biri işçi sınıfının partisi olmak iddiasındadır. Hatta liberal burjuvazinin politik gücünü temsil eden CHP bile, kendisini «işçilerin partisi» olarak görmek istemektedir. TİP Genel Başkanı, verdiği bir demeçte, partisinin işçi sınıfının tek örgütü olduğu iddiasını bir daha ileri sürdü. TİP yöneticilerinden bir kısmına yakınlığıyla tanınan «Yürüyüş» dergisi de yayınladığı uzun bir yazıda 141-142 gibi faşist maddelerin yürürlükte olduğu konularda bilimsel sosyalizme bağlı bir partinin kurulabileceğini yazdı. İşçi sınıfının uzun vadeli savaşımı sonunda 141-142. maddelerin bir hayli laçka olduğu doğrudur. Fakat faşist maddelerin uygulandığı bir ortamda içten bir sosyalist partinin uzun zaman gelişme olanaklarını bulamayacağını, TİP yöneticileri yakın geçmişlerine bir göz atarak kolaylıkla anlayabilirler. Kaldı ki, bu gibi bir iddiada bulunmak işçi sınıfının emekçi yığınların, TKP’nin ve öteki bütün devrimci güçlerin bu faşist maddeleri kaldırmak, kanlı faşist yöntemlere son vermek için yürüttükleri savaşı arkadan vurmak anlamına gelir.»

«TİP program ve politikasında bu nitelikler yoktur.» (Aynı sayı Sf: 8)

«SAVAŞTA BİRLİK»

«Bugün sarı sendikacılar, faşist işbirlikçi politikacılar, Maoçu, Troçkist, vb. bozguncu akımlar, küçük burjuva sosyalistleri, reformistler, işçi sınıfının politik ve ekonomik birlik için savaşımını baltalamaya çalışıyorlar.» (Atılım, 1 Mart 1976, Sayı: 3 (27) Sf: 3)

«GENÇLİĞE MUSALLAT OLANLAR»

«Halk düşmanı Demirel hükümeti ve ona uşaklık, maşalık eden Maocu, Troçkist, goşist, anarşist tipinden bozguncular, ajanlar, bu yönünü seçemeyen, iyice göremeyen gençler arasında kendilerine tutunacak dal arıyorlar.»

«Bunun yanı sıra uyduruk sosyalistlerin bir bölümü de başka hava çalıyor. Bunlar «faşist diktanın gündemde olmadığını, objektif koşulların buna elverişli olmadığını» ileri sürüyor. Onlar devrimci gençliği bu yönden şaşırtıyor. Tek sözle bütün bu sapık akımların ortaklaşa uyguladıkları yöntemin amacı: kavram kargaşalığı yaratmak, anarşik olayları körüklemek, yurtsever gençlik hareketini işçi sınıfından, yığınlardan koparmaktır.

Bu eğilimlere karşı, Maoculara, bütün sapık akımlara karşı savaşmak ve uyanık olmak zorunluktur.» (Atılım, 1 Mart 1976, Sayı: 3 (27) Sf: 4)

«ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ»

«Sarı sendikacılar, sahte sosyalistler, Maocu, goşist, Troçkist, Kıvılcımlı tipinden bozguncular eliyle, ilerici örgütleri, akımları yozlaştırma eylemi vardır.»

«Bazı «sosyalist» partiler de «141. ve 142. maddeler örgütlenmeye engel değildir» gibi laflarla, bu halk düşmanlarının değirmenine su akıtıyorlar.» (Aynı sayı Sf: 5)

«HEDEF»

«Sonra, bu girişimleri baltalayan provokatörleri, bozguncuları demaske etmek, pasiflik çemberini kırmak tüm ilerici güçlerin, demokrasiyenin yana olan herkesin görevidir. Bu ortak hedef uğruna ortak savaş!» (Aynı sayı Sf: 6)

«ORTAK BELGİ»

«Böylesi bir durumda, «yeni TIP'ın» bazı yöneticileri 141-142. maddelere karşı savaşımı, «bu maddeler bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıyor» diyerek, gözden düşürme çabasına girişmişlerdir. Bunlar, «141-142. maddeler TKP'ni, yani, bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıştır, o nedenle kalkmalıdır» diyen tutarlı legal sosyalistlere saldırıyorlar. Bunlara olmadık suçlamalar yüklüyor. «Burjuva yasalarını savunuyor» diyecek kadar iki yüzlülük yapıyorlar.

Kendi legalizmlerinden ve oportünizmlerinden ötürü bu yola girenler yalnız TKP'ne düşmanlık etmiyorlar. Aynı zamanda, legal sosyalist akımı, kadroları açığa çıkarıyor, TIP'i serüvene itiyorlar. İçinde komü-

nistlerle legal sosyalist akımın da yer aldığı demokratik hareketin istemlerine ters düşüyorlar.» (Aynı sayı. sf: 7).

«PARTİ YAŞAMI»

«CHP'nin, kendilerine sosyalist diyen partilerin de konumları birbirini tutmuyor. Daha çok yanda kalma, kenarda kalma, harekete, sa-vaşa uzaktan heyamola çekmek gibi bir tutumları var. Bu olumsuz za-rarlı bir politikadır. Üstelik bunlardan kimileri TKP'nin gelişmesini çel-melemeye yelteniyor...» (Aynı sayı Sf: 8)

«GENEL DURUM»

«Hükümet, karşısındaki güçlerin, örgütlerin, partilerin arasında bağ-laşıklık, birlik olmamasından, çelişkilerden yararlanıyor. Bu çelişkileri irdeliyor. Legal partilerin içindeki kimi bozguncu, oportünist öğeler ca-navarlaşan, eli kanlı hükümetin değirmenine su akıtıyor.»

.....
«CHP yönetimi kesin konum almak zorundadır. Halkımızın yazgısı-ya hiç kimse oynayamaz. Kendilerine «sosyalist» diyen partiler de ko-numlarını açıkça belirtmelidirler. Birbirlerinin ayakları altına karpuz ka-buğu koymak oyunlarından vazgeçmelidirler. TKP'ne karşı tutturdıkları iğrenç oyunları bırakmalıdırlar. Böylelikle düşmanın değirmenine su akıt-tıklarını unutmamalıdırlar.» (Atılım, 1 Mayıs 1976 Sayı: 5 (29) Sf: 1)

«1 MAYIS»

«... İşçi sınıfının politik birliğini baltalamak isteyen akımlar, başta Maocular, kendilerine sosyalist adını veren kimi bölücüler işçi sınıfının bu dev çıkışı karşısında ezildiler. TKP'nin anti-empyralist, anti-faşist birlik platformu işçi sınıfının en geniş yığınlarına yayıldı.» (Aynı sayı Sf: 2)

«HEDEF ŞAŞIRTMA GİRİŞİMLERİ»

«Durum böylesine açıkken, son zamanlarda «solcu» geçinen bazı gazete ve dergilerde faşizm üzerine hedef şaşırtıcı bir sürü yazılar «in-celemeler» çıkmaya başladı. İşin garip yanı, bu tür «incelemeler» ya-panların, kendilerini «sosyalist» hatta «Marksist» olarak ileri sürmele-ridir. Bunlar, örneğin: «Faşizm orta tabakaların dünya görüşüdür», «fa-şizmin sosyal tabanı köylülük ve orta tabakalardır», «faşizmin temel doğurucusu orta sınıflardır» diye tutturmışlar. Bu görüşün borazanları Maoculardır, Troçkistlerdir, ters akımları sürdürenlerdir. Bunlar bu tür saçmalarla, faşizmin sınıfsal niteliğini, yani faşizmin tekelci sermayenin en gerici, en empyralist çevrelerinin açık, kanlı diktatorası olduğu ger-çeğini gizlemeye çalışıyorlar. Gerçekleri tepetaklak ediyorlar.»

«Maocu ve Troçkist akımları sürdürenler ve kendilerine «solcu» diyen bazı kişiler, o sözüm yabana «incelemeleriyle» faşizme karşı olan işçi sınıfı ve onun doğal bağlaştığı köylü arasına kama sokuyorlar.» (Aynı sayı Sf: 3)

«TEKNİK ELEMANLARIN SAVAŞIMI»

«Legal sosyalist akımda beliren oportünist eğilimlerin teknik elemanların bazı dallarında belirli bir ölçüde yer edinebilmesi buradan geliyor.» (Aynı sayı Sf: 5)

«GENÇLİĞİN SAVAŞ KOŞULLARI»

«Bazı «sosyalistler» komünistlere, gerçek sosyalistlere saldırmakla kalmıyor, ilerici gençliği dağınkılığa, pasifliğe itiyor. Karşısına çıkıyor. Bunlar, birlik adına bölücülük yapıyor.» (Aynı sayı)

«EYLEMİN ÖĞRETTİĞİ»

«Böylece yığınlar, burjuva ve küçük burjuva akımların bölücü, sektör tutumlarına da darbe indirdi. Örneğin TSIP'nin Kongre Tasarısında: «Anti-faşist cephenin anti-emperyalist olamayacağı, bunun cepheyi daraltacağı savunuldu. Ama, yığınların, «Kahrolsun, faşizm, kahrolsun emperyalizm» haykırışları bunu çürüttü. Sonra TİP yöneticilerinin «ulusal burjuvazinin, küçük burjuvazinin, ara tabakaların ilerici vasıflarını yitirdiği» yolundaki görüşlerini, eylem alanlarında işçi sınıfı ile dükkâncısı, esnafı, teknik eleman, yüksek yargıcı, avukatı yürüyerek yalanladı.» (Aynı sayı Sf: 7)

«PROVAKASYON NEDİR?»

«Provakasyonların amacı, işçi sınıfının birliğini parçalamak, devrimci hareketi Marksizm-Leninizm yolundan saptırmak, işçi sınıfı ile onun Marksçı-Leninci partisinin arasını açmaktır. Bilinçlenmesini körletmektir. Bundan ötürü provakasyonları önlemek için Maoizm, Troçkizm gibi her soydan ters akımlara karşı amansızca savaşmak zorunludur.»

«Bir eylemde sendikacıların aldığı konum tartışılabilir. Bu doğaldır. İşçilerin yığınsal eylemlere diğer demokratik güçlerle birlikte daha çok katılmasını sağlamak yapıcı bir tutumdur. Ama, «eleştiri» adı altında yıkıcı bir tutum almak, işçi sınıfı ile devrimci hareket arasına çomak sokmak, Komünist Partisine arkadan, sinsice saldırmak kesinlikle burjuvazinin arayıp da bulamadığı bir şeydir. «İşçiler katılmasa bile yığınsal eylemlerin yapılabileceğini» ispatlamaya kalkışmak çocukça ve zararlı bir tutumdur. Serüvenciliktir.» (Atılım, 1 Haziran 1976, Sayı: 6 (30) Sf: 2)

«DAYANIŞMA»

«Onbinlerce işçimiz, 1 Mayıs gösteri ve mitinglerinde: «Türkiye Komünist Partisine özgürlük!» sloganını haykırdı.» (Aynı sayı Sf: 5)

«SENDİKAL BİRLİK»

«DISK'in bu gelişimini bazıları sağdan, bazıları da «sol»dan yorumluyorlar. Bu sağ ve «sol» yorumlar, özellikle ve öncelikle işçi sınıfının sendikal birlik savaşımını köstekleyen eylemlere «teorik» kılıf hazırlamak çabasıdır.»

.....

«İşçi sınıfından büyük ölçüde yalıtıldıkları gibi, ilerici-yurtsever güçlerin diğer kollarından da peşpeşe şamar yiyen ajan ve provokatörlükleri artık herkesçe bilinen Maocular ve goşistler de DISK'e saldıraktan geri durmuyorlar.» (Aynı sayı Sf: 6)

«BÖLÜCÜLERE DİKKAT!»

«Bunların dışında, bir de her biri ayrı ayrı, işçi sınıfının «biricik» partisi olduklarını öne süren legal «sosyalist» partilerin tutumları var. Bunlar stratejik ayrılıklarını, bölünmüşlüklerini DISK içine taşıyorlar. DISK'de kendi partilerinin, kendi görüşlerinin egemen olmasını istiyorlar.»

«Bunlardan anti-sovyetizmin batağına düşmüş olanları DISK'i içten vurmak için Maoculara elele veriyor. Elka grevi bunun bir örneği idi.» (Aynı sayı Sf: 7)

«SALDIRILARA CEVAP»

«Martta TSİP'in kongresi yapıldı. Daha önce kongrede ele alınacak program taslağı yayınlandı. Yayınlanan tasarıyla, sonradan kongrede onaylanan program arasında bir ayrılık vardır. Böylesi bir şey normal sayılabilirdi. Eğer kongredeki ters çıkışlar olmasaydı. Bu çıkışların çoğu TKP'ni boy hedefi alıyordu.»

Kaçmazlar, Moskova Danışma toplantılarını bilmez değillerdir. Bunlar Türk basınında bol bol yayınlanmıştır.»

«Bugün Demirel hükümetine, faşizme tırmanan işbirlikçi burjuvaziye, kanlı teröre karşı bütün devrimci, ilerici güçlerin, örgütlerin birliğini savunacağı yerde, baş düşmanı bırakıp, Komünist Partisi'ne sataşmak, sendikaları parçalamak yoluna gitmek halkımıza, işçi sınıfımıza düşmanlıktır.» (Aynı sayı, sf: 7).

«KALPAZANLAR»

«Komünist Partisi'nin karşısına dikilen ters akımlar, ona saldıran

sapıklar, onun tarihine el atmak isteyen kalpazanlar az değildir.» (Aynı sayı Sf: 8)

«SAĞLI - «SOLLU» SALDIRILAR»

«TKP'ne sağlı-«sollu» saldırılar yoğunlaşıyor. Bu saldırılar düzenli belli bir plana göre, sürekli bir nitelik taşıyor. Kimi zaman bu saldırılar polisin, MIT'in, Demirel, Türkeş takımının faşist saldırılarıyla düğümleniyor. Kendilerine «solcu» ya da «sosyalist» süsü verenlerin Komünist Partisi'ne yüklenmeleri, genel saldırının bir dalı oluyor. Kimi sosyalistlerin böylesi tutumlarını sergileyen veriler, olgular dizi dizidir. Örneğin gençlerin, öğrencilerin ya da işçilerin kalabalık olduğu bir toplantıda, polisin, MIT ajanlarının gözü önünde bu tür sosyalistlerden biri çıkıyor, bağıra bağıra: «Biz TIP'liyiz, onlar TSİP'lidir. Ya siz nesiniz?» diye komünist olabileceğini sandığı kişileri gösteriyor. Buna böylesi davranışa provakasyon derler. Bunun başka adı yoktur.»

Bu gibilerin arasında TIP ve TSİP'in politik doğrultusunu etkileyen kişiler vardır. TKP'ne karşı savaş biçimleri kimi zaman açık, kimi yerde kapalı, çoğu zaman sinsicedir. Bu gibiler TKP'nin açık söyleşi, diyalog kurmak, dobra dobra, yüzyüze konuşmak, ortak düşmana karşı savaşta eylem birliği kurmak önerisine yanaşmıyorlar.» (Atılım 1 Haziran 1976, yıl: 3, sayı: 6 (30)).

«TKP'NE SAYGINLIK»

«Kendilerine sos«yalist» diyenlerden kimileri, Maocuların yanında, TKP'ne karşı, işbirlikçilerin provakasyonlarına biteviye çanak tutuyor. Bu çevrelerde, TKP'ne karşı, suskunun yerini bir telaş almıştır. Eskiden «yok» diyorlardı. Şimdi tükürdüklerini yalıyorlar. Bunun nedeni, gizli kapaklı bir şey değildir. «TKP'ne Özgürlük!» belgisi işçi sınıfının, halkın istekleri arasına girmiştir. Yığınların, yüzbinlerin meydanları inleyen bu haykırışını artık hiç bir susku boğamaz.» (Atılım, 1 Temmuz 1976 Sayı: 7 (31) Sf: 1)

«ESKİ YÖNTEM»

«Geçmiş dönemlerdekini andıran yığınsal «komünist tutuklaması» na böylece ortam hazırlanıyor. Bu yöndeki saldırıların gerçekte yalnız TKP'ni değil, bütün demokratik güçleri, legal sosyalist akımı, işçi sınıfının sendikal hareketini hedef aldığı açıktır. O nedenle TKP'ne karşı girilen saldırıları göğüslemek, TKP'ne özgürlük belgisine sarılmak anti-emperyalist, anti faşist eylem birliğinin zorunlu koşuludur.» (Aynı sayı Sf: 7)

«TKP'NİN SAVAŞ YÖNTEMİ»

«Bundan ötürü legal sosyalist partilerde bazı öğelerin, TKP'ne işçi

sınıfının sendikalarına karşı yürüttükleri dolaylı dolaysız saldırılar gerçekte emperyalizmin ve işbirlikçilerinin, devrimci güçleri parçalamak stratejisine uygun bir tutumdur.»

«... Bu saldırıların ideolojik temelini açıklamak, o partilere bağlı olanları uyarmak, aydınlatmak da TKP'nin ve bütün gerçek devrimcilerin sınıfsal görevidir.» (Aynı sayı Sf: 8)

«BİLDİRİ»

«Emperyalizme, işbirlikçi hükümete karşı sürdürülen savaş, her soydan ve her boydan oportünistlere, kuyrukçulara, işçi sınıfı düşmanlarına polis ajanlarına, Maoçulara faşistlere karşı yürütülen savaştan ayrı değildir.» (Atılım, 1 Ağustos 1976, Sayı: 8 (32) Sf: 1)

«'SIZMA' EDEBİYATI»

«Sendikal harekete karşı bu anti-komünist cepheden gelen saldırıların bazı legal sosyalistleri de etkilemesi dikkat çekicidir. «Yürüyüş» Dergisinin 57. sayısında düpedüz komünistleri, TKP'ni hedef alan bir yazar hareketin içine «sızıntılar» sokulmaya çalışılıyor diye yazıyor. Bu jurnalcılık derginin 61. sayısında yineleniyor.

Komünistlerle legal sosyalistlerin arasına kama sokan bu tutum işbirlikçi burjuvazinin ve Maoçu provokatörlerin ekmeğine yağ sürüyor. Legal sosyalist akıma bağlı kimseler anti-komünizmin, Maoizmin potansiyel bağlaştığı durumuna düşmemeli. ağır gizlilik koşullarında çalışan TKP ile bağlaşmanın yollarını bulmalıdırlar. İşçi sınıfının birliği için bu zorunlu koşuldur. TKP, bütün ilerici güçleri birleştiren ortak noktaları öne çıkarmayı, ayrılıkları eylem birliğinin önüne engel olarak dikmeyi öneriyor.» (Aynı sayı Sf: 3)

«...SUSKUNLUK»

«Komünist ve işçi partilerinin Berlin Konferansı, legal sosyalist akımda, bu akımın en geniş tabanında sevinçle karşılandı. Buna karşılık bazı yönetici çevreler konferans üzerine ikili bir tutum takındılar. Bir yandan tumturaklı sözcüklerle konferans kararlarını övdüler ve bazı kardeş partilerin konuşmalarına yer verdiler. Öte yandan da, konferansın ülkemizdeki ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımıyla ilgili çağrısını ve TKP adına yapılan konuşmayı, bu konuşmadaki tutarlı enternasyonalizmi susarak geçtiler.»

«... Yoksa Legal sosyalist akımdaki bazı kimseler «TKP'ne özgürlük» ve «tüm demokratik güçlerle dayanışma» çağrısını, politikalarının uluslararası komünist hareket sıralarında yadsınması olarak mı görüyorlar? Eğer öyle ise, ya hiç zaman yitirmeden bu yadsınan, mahkûm edilen politikayı bırakırlar; böylece enternasyonal komünist hareketin

dotrultusuyla çelişkiden kurtulurlar ve komünist hareketi bölme girişiminde bulunmayan tutarlı legal sosyalist devrimciler olurlar. Ya da şimdiki politikalarında direnirler. O zaman da, dalkavukça enternasyonalistlik tutumunu bırakırlar. «Milli Sosyalistlik»lerini açıkça ilan ederler. Kardeş Komünist partilerin işçi sınıfımızla, tüm demokratik güçlerle dayanışmasını hasıraltı etmeye çalışan kimselerin önünde bu iki yoldan başkası yoktur.»

«... Legal sosyalist akıma bağlı yığınlar arasında Marksizme-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine karşı derin bir ilgi ve yakınlık vardır. Komünistler bu yığınlarla birleşmek için her türlü savaşımdan bir an bile geri durmazlar. Baş düşman ile ideolojik karşıtlarını; oportünist yöneticiler ile yığınları birbirlerine karıştırmazlar.» (Atılım, 1 Eylül Sayı: 9 (33) Sf: 3)

«LEGALE ÇIKMA»

«Legal ilerici akımların ve basının içinde «TKP'ne özgürlük» belgisine tutarlı bir demokratik özle sarılan çok geniş çevreler vardır. Ama onların yanı sıra ikircikli tutumlar da az değildir. Örneğin bazı sosyal demokrat yöneticiler anti-komünizm dayatması karşısında geriliyorlar. «TKP'nin serbest bırakılmasını komünizmle en iyi kavga yolu» olarak savduklarını söylemeye kadar işi vardırıyorlar. Bazı legal sosyalist yöneticiler ise, TKP'nin legale çıkması savaşımını susarak geçmeyi yeğ buluyorlar. Bunlar gittikçe doğrulanan bir yoruma göre, TKP'nin legale çıkmasını kendi dar parti çıkarlarına aykırı bulmaktadırlar.» (Aynı sayı Sf: 5)

«SERMAYENİN STRATEJİSİ»

«Gerici-faşist karması hükümetin başı Demirel, TKP ile legal sosyalist akımın birliğini baltalamak için ince yöntemler kullanıyor. «Komünizmden başka her şey serbest» sözleriyle legal sosyalist partilere bir çeşit yeşil ışık yakıyor. «Ben sizin yasallığınızı tanıdım, siz de benim anti-komünist politikam karşısında hiç değilse hayırhah bir tarafsızlık takının» türünden bir pazarlık kapısı açıyor. Legal sosyalist partilere bağlı emekçilerin ezici bir çoğunluğu ve sağduyu sahibi yöneticiler böylesi bir pazarlığa yanaşmayacaklardır. Çünkü, bu yol yalnız komünist harekete değil, tüm demokratik harekete zarar verecek bir yoldur.» (Atılım, 1 Eylül 1976).

«NEREYE GİDİYORUZ?»

«Ama daha şimdiden, buruvazi bu etkenliği frenlemek, birçoğları da «parsa toplamak» niyeti ile kolları sıvamışlardır. Son zamanlarda sıra sıra «TKP-R»ciler, «saf kan komünistler». «komünist partiler» kurma gi-

rişimleri TKP'nin etkenliğinin artması dışında anlamsız olacaktı, hatta dışunlemeyecekti bile.

İşci sınıfının gerçek sınıfsal sendikasında, politik partisi TKP'de birliği bulma sürecinin ilk aşaması, sınıfsal ve ulusal hedefler etrafında savaş alanında savaş birliğini kurmaktır. DGM'ne, içten çıkarmalara karşı savaşımlar bunların son örnekleridir. İşci sınıftan hızlanan bu gelişme karşısında gerçek sosyalistlerin sevinmesi, bu gelişmeyi daha da hızlandırmak için çaba harcamalarını beklemek doğaldır. Ama legal sosyalist partilerin bazı yöneticilerinde böyle bir çaba görmek şöyle dursun, bunlar sınıf sendikalarının tabanını, yönetime karşı çıkarmak gibi yalnız işci sınıfının dışmanlarına yarayacak bir yola girmişlerdir. «Yürüyüş» dergisinin bu olaylarla ilgili sayılarını okuyanlar bu durumu açıkça görecekler. Bu yöneticilerin bir de TKP'ni yasaklayan faşist maddelerin saçtığı teröre dayanarak işci sınıfının sınıfsal ve ulusal amaçları için savaşan sınıf sendikalarının tabanını yönetime karşı çıkarmak çabalarını nitelemeyi okuyucularımıza bırakmayı yeğ buluyoruz.» (Atılım, 1 Kasım 1976, Sayı: 11 (35) Sf: 1)

«PARTİLERİN TUTUMLARI»

«TİP ve TSİP'in tutumlarına gelince: Legal sosyalist partilerin de bu savaşıma katıldıkları bir gerçektir. Bildirilerle, demeçlerle, basında yayınladıkları yazılarla, DGM'ne karşı verilen savaşıma bu partiler katıldılar. Fakat bu parti yöneticilerinin yasal yığınsal hareketlere giriştikleri ve bu gibi hareketlere açık ve geniş bir destek sağladıkları söylenemez. Legal sosyalist partilerin yöneticilerinin kendi organlarında veya kendilerine yakın basında dar bir partcilik anlayışıyla DİSK'e saldırmaları, bütün devrimci anti-faşist gler arasında mevcut ortak noktalara dayanarak bir eylem birliği platformu ve politikasını benimsemeleri de hatalı bir tutumdur. Ama yle bir hata ki. devrim hareketinin temel dayanağı olan işci sınıfının birliğini bölme, en zor günlerde onu burjuvazinin değişik kollardan yaptığı saldırıya karşı zayıf dışrmek gibi çok ağır, tarihsel sorumluluğu içeriyor. «Yürüyüş» dergisinin 77-78. sayılarını okuyanlar bu tarihsel suçluluğu, işci sınıfının zor bir savaşım verdiği günlerde, bu yıkıcı tutumu bütün yönleriyle hayretle ve dehşetle okudular. «Oyun içinde oyun» arayanların, dediktif kafalıların bencil bir partizanlık hırsıyla işci direnişini arkadan vurduklarına tanık oldular.»

«BOŞA ÇIKARILAN OYUN»

«te yandan kendilerini «işci sınıfının biricik iktidara yürüyen partisi» sayan kimi legal sosyalistler, daha ilk günden savaşan yığınlar arasında yilgınlık yaratıcı, savaşın başarisından şüpheye dışrc «oyun içinde oyun» dedikoduları yaymaya kalkıştılar. İşci sınıfı atılğanlığı ve

özverisiyle ulusal burjuva ve küçük burjuva çevrelerdeki böylesi yalpanmaları boşa çıkarmakla kalmadı. Disiplini ve örgütlülüğü ile de, eylemi yolundan saptırmak ve işbirlikçi burjuvazinin tuzaklarına sürüklemek isteyen Maocu-Troçkist örgütleri saf dışı etti. (Aynı sayı Sf: 7)

«ANA HALKA»

«Bu görevin kapsamına, işçi sınıfının sendikal birliği, legal sosyalist akımla ve ulusal burjuvazinin ilerici koluya eylem birliği sorunları girdikten başka, eylem birliğinin önündeki ideolojik engellerle; sarı sendikacılıkla, Maoculuk ve diğer sapık akımlarla, legal sosyalist partileri TKP'ne karşı çıkarma yönündeki likidatörlükle ve işçi sınıfını hegemonya altına almak isteyen burjuva ideolojilerine karşı savaşım sorunları da giriyor.» (Aynı sayı: sf: 8).

«GENEL DURUM»

«Legal sosyalist partiler içinde burjuvazinin bu oyunlarına gelenler vardır.» (Atılım, 1 Aralık 1976 Sf: 2)

«KORKUNUN KAYNAĞI»

«TİP yöneticilerinden kimileri iyice tedirgin oldu. En gerici çevreler, «Tercüman» gazetesi aracılığıyla DİSK'e karşı saldırıya geçtiler. Amaçları, DİSK'i yıpratmak, taban ile örgütün arasını açmaktı. TİP yöneticileri bu kampanyaya çanak tuttular. İşçi sınıfının DGM'ne karşı verdiği savaşın etkisini kırmaya çalıştılar. Onlar karanlık kirli oyunlara girdiler. DİSK'in forumlarını baltalamak için tepinip durdular. (Aynı sayı Sf: 5)

«KOMÜNİSTLER VE SENDİKAL HAREKET»

«İşçi sınıfının, toplumun öncü gücü olduğunu sözde savunan, kendilerinin de onun «biricik» partisi olduğunu iddia edenler, pratikte «biricik» olmak bir yana, işçi sınıfının bu şanlı tarihsel direnişini, «oyun»lara bağlayacak kadar ters bir tutum içine girdiler; DİSK'e karşı işbirlikçi burjuvazinin taktiğini paylaşır bir duruma düştüler. (Aynı sayı Sf: 6)

«DGM'LERE KARŞI SAVAŞIMIN POLİTİK BİLANÇOSU»

«DGM'lere karşı verilen savaşım, bazı TİP yöneticilerinin, büyük burjuvazinin «ayıp-buyur» politikasına alet olmaktan şaşmadıkları görüldü. (Aynı sayı Sf: 7)

«Maocular, Troçkistler, likidatörler, cep partilerinde yuvalanmış TKP düşmanları Demirellerin, Türkeşlerin kanlı baskılarına maşa oluyor.» (Atılım, Ocak 1977, sayı: 1 (37)).

«SAVAŞ AŞAMASI»

«Maocular, goşistler, Troçkistler, likidatörler, anarşistler ilerici güçlerin ve örgütlerin arasına kama sokma işinde faşist karması hükümete maşa oluyorlar. TKP'ne saldırıda MİT ajanı sapıklarla, Maoculara, likidatörlerle işbirliği, ağız birliği eden daha bir kol vardır. Bunlar legal, açık ve kendilerine «sosyalist» diyen cep partilerinde yuvalanmışlardır. Bunların taktikleri daha sinsicedir. Bunlar ikiyüzlüdür. En çok saldırdıkları işçi sınıfının sendikal birliğidir.» (Atılım, 1 Ocak 1977, Sayı: 1(37) Sf: 1)

«GERÇEK NEDİR?»

«TKP, 12 Mart'tan sonra bir dizi «sosyalist» partinin kurulmasını ise, olumsuz bir gelişme olarak değerlendirmiştir. Bu olguyu, legal sosyalist akımın parçalanması, bunalımı olarak görmüştür. Bu bunalımın da, revizyonist, oportünist ve likidatör gruplarınca yaratıldığını öne sürmüştü; böylesi bir bölücülüğün karşısına çıkmıştır.»

«Nedir ki, son zamanlarda bazı kimseler, legal sosyalist akıma özgü bölünmeleri. Türkiye Komünist hareketine özgü bölünmelermiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu konuda gerçek dışı gürüşler ortaya atılıyor. Türkiye'de komünist hareketin birbirinden hiç de aşağı kalmayan «üç bilimsel sosyalist ve enternasyonalist müfreze»ye bölünmüş olduğu bile söyleniyor. Bunların birleşmeleri için de «her şeyden önce, bilimsel sosyalist müfrezelerin birden fazla olduğunu kabul etmek» koşulu öne sürülüyor.

Bu görüşler, anti-empyalist, anti-faşist eylem birliği açısından hiç de olumlu değildir. Birincisi, bu görüşler gerçeği yansıtmıyor. Türkiye komünist hareketinin tarihi, bu kimselerin sözünü ettikleri türden bir «bölünmüşlük» tanımıyor. Parti, revizyonizmi, likidatörlüğü, kadroculuk, Troçkistlik, Kıvılcımcılık, Bellicilik gibi akımları tam zamanında sıralarından çıkarıp atarak komünist harekette birliği sağlamış, arınarak güçlenmiştir. İkincisi, bu kimselerin görüşleri, eski bir sapmayı komünist harekete bulaştırma yeltenişidir. Bunlar, «müfrezelerin birden çok olduğunu onaylayın diyerek, Troçki'nin ünlü «fraksiyonlara özgürlük» çizgisini yeniden piyasaya sürüyorlar. Oysa TKP, komünist harekette fraksiyonculuğu suç sayıyor; parti, kendi tüzüğünün kurallarına uyarak, tüm komünistleri, bir tek çatı, bir tek disiplin altında birleştiriyor. TKP, legal sosyalist akımdaki böylesi kariyerizm ve fraksiyonculuk kokan eğilimleri eleştirirken, olumlu gelişmelere de göz yumuyor. O nedenle diyalog kurmak önerisinden vazgeçmiyor.» (Aynı sayı Sf: 4)

«BİRLİK SÜRECİ»

«Bu bağlar, burjuvazinin terörüne, yasaklarına, likidatörlerin bölü-

cülüğüne, oportünist öğelerin TKP'yi yığınlardan uzak tutma girişimlerine karşın bugüne dek süregelmiştir.» (Atılım, Mart 1977, Sf: 3)

«SENDİKAL ALANDA GELİŞME»

«Bir yandan da, işbirlikçi burjuvazi tek değişmez silahı anti-komünizmi DİSK içinde örgütlendirmeye yelteniyor. «Tercüman» gazetesinden, CHP gençlik kolları raporuna, «Sosyalist Yarın» ve «Yürüyüş» dergilerinden «Halkın Sesi» paçavrasına uzanan bir bağlaşıklık zinciri kurulmaya çalışıldı. DİSK'in şu ya da bu organlarına sızan bazı sicilli ajanlar özellikle Gıda-İş'de, Nakliyat-İş'de ve Divrimci Sağlık-İş'de dışlerini göstermeye başladılar. Bu ajanlar bir yandan «DISK içinde komünistler var», «DISK'i TKP mi yönetiyor?», «Bilmem kaç yıllık sendikalarımızı kapatırmak istiyorlar» gibi dedikoduları yayarken, öte yandan hızla DİSK içindeki sapık akımları örgütlemeye giriştiler.» (Aynı sayı Sf: 6)

«KONFERANS BELGELERİ - 1.»

«Bilen yoldaş legal sosyalist hareketle ilgili olarak şöyle dedi: «Partimiz TIP'le, TSIP'le savaş ortaklığı kurmak olanaklarını, yollarını arıyor.» Bilen yoldaş bu partilerin TKP ve işçi sınıfının birliği karşısındaki ters tutumlarını da eleştirdi. Ancak, bu partilerin yöneticileriyle tabanlarını özdeş saymamak gerektiğini belirtti. Öte yandan TKP'nin bu partilerin kendilerini dağıtıp, ortadan silinmelerini tek cephe için bir koşul olarak görmediğini söyledi.» (Aynı sayı Sf: 4)

«BİLDİRİ»

«... Legal sosyalist akımdaki dar ve sekte görüşlerin yıkılmasında, sarı sendikacılığın daha geniş ölçüde demaske edilmesinde...» (Atılım, 1 Temmuz 1977 Sayı: 7 Sf: 1)

«TKP'MİZ İLERLİYOR»

«Bunların başında MİT'in sahte «komünist» partileri kurdurmaya hazırlanmasıdır. TKP-R'cilerin, «Katkı»nın zavallıca girişimini, değişik polis düzenlemeleri izliyor. Bu çabalar sonuç vermeyecektir.» (Aynı sayı Sf: 4)

«İLERİ DEMOKRASİ»

«TKP'nin programını, savaş hedefini yığınlar benimsedikçe güçten düşen oportünistlerden boğuk sesler çıkıyor? Bağırıp çağırıyorlar. Uzun «Kitabi» yazılar döşeniyorlar, ileri demokrasi kavramını mıncıklıyor. «Vay Türkiye için nasıl böyle denir?» diyorlar.» (Atılım, 1 Ağustos sayı 8 Sf: 6)

«SİNSİ SALDIRILAR»

«Durum böyleyken, yandan, uzaktan yakından, kimi kendisini «filozof» sayanlar Türkiye'de «sosyalist akımlar» üstüne ahkam kesiyor. Ve Maocuları, Dönekleri, TKP düşmanlarını, «sosyalist akımın» içine sokuyor. Daha doğrusu sosyalist akımın içine kama sokuyor. Legal sosyalist akım ve partiler üstüne yalan, yanlış bilgiler veriyor. TİP'ni, TKP'ne karşı koyuyor ve TKP düşmanlığını biliyor. Kaynatılan cadı kazanının altına çalı çırpı atıyor.» (Aynı sayı Sf: 8)

«UDC VE BAZI GÖRÜŞLER»

«Öte yandan yine legal sosyalist akımlara bağlı bazı kişiler bu «cepheyi yıkmaktan» söz ediyorlar. Aynı savla ortaya çıkan Maocular en azılı gerici çevrelerle birleşiyorlar. Bu çevreler TKP'nin yasaklanmış olduğundan yararlanarak, sınıf sendikalarının bu hareketin başını çekemeyeceklerini iddia ediyorlar. Böylece sendikaların politikayla uğraşmaları konusunda yine en gerici ve en sömürücü çevrelerle ağız birliği ediyorlar. Bu akımlar içinde Ulusal Demokratik Cephe'ye karşı çıkanlar ve bunu gereksiz bulanlar da vardır. Bu kişiler, devrimci hareketin anti-empyralist, anti-faşist bir platform etrafında biçimlenmesinde ve somut bir politik güç haline gelmesinde kendi dükalıklarının sonunu görüyorlar. Özel çıkarlarını, sınıf çıkarlarının Türkiye devrimci sürecinin üstünde görüyorlar.» (Atılım, Ekim 1977 Sf: 3)

«MESS'E GEÇİT YOK!»

«MESS patronları, Maden-İş Genel Kurulunda, Maocu-goşist ajanlar, bölücü ve bozguncu akımları aracılığıyla atmaya çalıştığı tohumların filizlerini aradılar.» (Aynı sayı Sf: 5)

«GİZLİLİK - YİĞİNSALLIK»

«Legal sosyalist akıma bağlı kimi yöneticilerin, en başta da Maocu provokatörlerin tüm TKP düşmanlığı yaygaralarına karşın partiyi arayan yığınlara partinin kapısını açmak —bu ikili görev— birbiriyle bir bütünsellik gösterir.» (Atılım, Kasım 1977 Sf: 4)

«ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE ÜZERİNE»

«Ulusal Demokratik Cephe girişimlerine karşı yönelen anti-komünist saldırıyı göğüslemek yerine, onu fırsat sayan, kendi dar parti çıkarlarının peşinde sürüklenen bu kimselerin sözkonusu «makyavelist» tutumları nasıl açıklanabilir.» (Atılım, 1 Aralık 1977 Sf: 2)

«ÖĞRETMENLERİN BİRLİĞİ»

«Kendisine sosyalist diyen bir partinin yandaşları, işbirlikçi burju-

vazinin, MESS'in, hükümetin sınıf sendikalarına ve ulusal, demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerine yönelttiği saldırıyı ve sağ kanat sosyal demokratik kimi yöneticilerin bu saldırıya katılmalarını fırsat saymış ve öğretmenlerin yığın örgütünü parçalama yoluna koyulmuştur.» (Aynı sayı Sy: 4)

«bir avuç örgüt yıkıcısı kariyeristi etkisiz bırakmak...» (Aynı yer).

«ENGELLER AŞILACAKTIR»

«Bu güç, işbirlikçi burjuvaziye, sağ ve «sol» oportünistleri korkutuyor. (Aynı sayı Sf: 5)

«Küçük burjuvaziye temel alan sapık akımlar, sahte devrimciler de, bunlardan geri kalmıyor.» (Aynı yer).

«Burjuvazinin ve her türden bozguncuların, karşı-devrimcilerin saldırıları...» (aynı yer).

«TKP VE SENDİKALAR»

«Legal sosyalist partiler bu zor durumda anti-TKP ve sınıf sendikacılığının devrimci gelişmesini göremeyecek kadar miyoplaşarak hem gerçek sendika yöneticilerine, hem de TKP'ye karşı küçük hesaplar peşinde saldırılarını yürüttüler.» (Aynı sayı Sf: 8)

«DİSK KONGRESİ»

«Holdinglelerin sözcülerinden AP ve MHP ile uzlaşma yanlısı CHP'nin kimi sağ sosyal-demokrat yöneticilerine. gerici basından, Maoçu ajanlara kadar bir saldırı cephesi kuruldu. Gözleri dar parti ve grup çıkarlarından başka bir şey görmeyen kimi «sosyalistler» bu kervana katılmaktan kendilerini alamadılar.» (Atılım, Ocak 1978 sf: 1).

«PROGRAM VE SORUNLARI»

«Legal sosyalist akım da programa karşı ilgisiz kalmadı. Fakat, en kaba saldırı Kuvilimcilerin oluşturduğu bir partiden geldi. Bunlar programın dayandığı ilkelerden biri olan burjuvazi içindeki ayrışmaları kavrayamıyorlar. Lenin'in «burjuvazi içindeki ayrışmaları gözönünde tutmayan bir kimse Marksizmden nasibini alamamıştır» görüşünü anlamıyorlardı. Bu kişiler kendilerinin kuyrukçuluğunu TKP'ye yüklemeye kalkıştılar ve bu yönde yığın yığın yayın yaptılar. Şimdi ise, başka bir sosyalist partiyi, burjuvazi içindeki ayrışmaları görmezlikten gelmekle suçluyorlar. Ve böylece teorik ve ideolojik şaşkınlıklarının, bocamalarının örneklerini sergiliyorlar.» (Aynı sayı Sf: 4)

«BİRLİĞİN GÜVENCESİ»

«Kongre sendikal harekette kimin gerçek sınıf çizgisini temsil et-

tiğini açıkça ortaya çıkardı. Bunun en iyi göstergesi, DİSK kongresi üzerine sayfalar dolusu yazı döşenen parti ve grupçukların gerçekten bu kongrede yer almadıklarıdır. Bunlar sınıf çizgisinin, sınıf uzlaşmacılığına karşı savaşını kıyidan seyredip, sonunda da kendilerini üstün gelmiş saydılar. Bunlar, kimin «başarısından» kendilerine pay çıkarıyorlar? Bu tutumlarıyla onlar TKP düşmanlığı temelinde her türlü gelişmeyi alkışlayacak cıbilliyette olduklarını gösteriyorlar.» (Atılım, Şubat 1978 Sf: 2)

«YİNE BAŞ TEHLİKE»

«Sallantılı, ikircil. küçük buruva «sosyalistleri» dedikoduyla uğraşiyor.» (Atılım, Mart 1978 Sf: 1)

«SINIF VE YİĞİN SENDİKACILIĞI NEDİR?»

«DİSK'in saygınlığının artması, uyusukluktan kurtulması, burjuvazinin saldırılarına karşı olduğu kadar bütün bölücü, sınıf uzlaşmacı, öğelerin, sapık akımların, Maoçu ajanların saldırılarına karşı da savaşlar olmuştur.» (Aynı sayı Sf: 1)

«GENÇLİĞİN ATILIMLARI»

«Bazı sosyalist dergilerde kümelenen kimi karanlık kişilerin, gençlerimizin en yığınsal ve etkili örgütü olan IGD'ye karşı iftira ve karalama kampanyasını sürdürmeleri de bu gelişmeyi önleyemiyor.» (Atılım, Nisan 1978 Sf: 3)

«İDEOLOJİK SAVAŞ»

«Kendilerine «sosyalist» diyenlerden kimilerinin dergilerinde çıkan, sözümona «bilimsel» yazılar kafaları burjuvazi hesabına yıkamak, girişiminden başka bir şey değildir. Küçük burjuva, burjuva ideologları minder sermiş bu tür dergilere.» (Aynı sayı Sf: 2)

«AKIN - SALDIRI»

«Kendilerine sosyalist diyen partiler buna boş veriyor. Faşist tırmanışı, olayları görmezlikten geliyor. Dedikodu, entrikalarla vakit geçiriyorlar. Bunlar halkın, anayurdun üstüne yürüyen tehlikeyi önemsemiyorlar. Ulusal Demokratik Cephe kurma girişimlerini baltalayanlar, bu gibiler kafalarını duvara vuracaklardır. Bu cephe er geç kurulacaktır.» (Atılım, Mayıs 1978 Sf: 1)

«İDEOLOJİK GÖREVLER»

«Her türden oportünist akıma karşı uzlaşmaz ideolojik savaşa eskisinden bir kat daha hız vermek gerekiyor. (...) küçük burjuva sosyalist akımlardaki sağ eylemsizlik ve «sol» serüvencilik çizgilerine karşı savaş günceldir.» (Aynı sayı Sf: 2)

Yeniçağ'lardan

«Dünya devrim hareketindeki bu sapık akımlar Türkiye'ye de yansımıştır. Bir yandan emperyalizm, bir yandan da işbirlikçi buruvazi bu sapık akımların Türkiye'ye yerleşmesine büyük gayret göstermişlerdir. Daha sonra üzerinde ayrıntıları ile duracağımız Türkiye'deki devrim hareketine yansıyan sapık akımlar, MDD, PD, sağ oportünizm, «Aybarcılık». işçi hareketinde bölgecilik, değişik aşırı ve anarşik akımlardır.» (Yeni Çağ, Kasım 1973 Sayı: 11 (113) Sf: 937)

«TKP'nin yasaklanmış olmasından, Maocular, Troçkistler ve değişik anarşik grupçuklar resmi çevrelerin de teşvikiyle kamuoyunu aldatmak, sapık, anti-marksist akımları «komünizm» diye göstermeye çalışmışlardır. Bu çabalar hâlâ sürdürülmektedir. TKP'nin serbest bırakılması, bulanık suda balık avlamak isteyenlerin çabalarını daha geniş ölçüde engelleyecektir.» (Yeni Çağ, Aralık 1973, Sayı: 12 .114) Sf: 1016)

«MDD'cilerin iflasından sonra Kıvılcımcıların basınını Hürriyet Holdingin beslediği bugün artık bilinen bir gerçektir. Emperyalizmin ajanları, sıkıyönetim terörü sırasında tutsak edilmiş olan komünistleri, sosyalistleri, devrimci aydınları zindanlarda tutmakla bu Kıvılcımcı grupçuklara yeni bir sosyalist parti kurdurmak, işçi hareketine, anti-emperyalist devrimci akımlara hâkim olmak için onlara meydanı boş tutuyorlar.» (Yeni Çağ, Mayıs 1974, Sayı: 5 (119) Sf: 426)

«Bu TKP'nin, yeni kurulan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) ile bir ilişkisi, bağı olduğu anlamına gelmez. TSİP Marksizme yabancı, Kıvılcımcı bir temele oturtulmuştur. Bu temel yayınlanan programa yansımıştır. (Yeni Yağ, Temmuz 1974 Sayı: 7 (121) Sf: 605)

«Birçok sözde sosyalistler ve en başta Hikmet Kıvılcımlı sistemli bir anti-sovyetizmle burjuvazinin, devrimcileri ve Türkiye'yi dünya sosyalist sisteminden yalıtılmak politikasına yardım etmişlerdir. TSİP de bu cinsten «sisyalistlerin» bulunduğu görülüyor.» (Aynı sayı Sf: 606)

«Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin (TSİP'in) kuruluşu işçi sınıfının ulusal güçlerin birliğini sağlayacak nitelikte olmadığı derhal görülür. Bazı TSİP yöneticilerine göre Türkiye'de sosyalist akım son 10 yıl içinde yoğun bir biçimde belirmiştir. Bugünse bu kısa süreli sosyalist akımın tek temsilcisi ve örgütleyicisi TSİP'tir. Bu ayırıcı, bölücü ve değişik sosyalist akımlar arasında diyalog yollarını kapatan bir tutum olduğundan teknelci bir davranıştır.

TSİP yöneticilerinin Maoculara, MDD'cilere, PD'cilere ve değişik küçük burjuva anarşistlerine karşı hiç bir çıkışı yoktur.

Belli'nin provokatör ve ajan Mahir Kaynak'ın yakın iş arkadaşı olduğu Madanoğlu davasında açıklandığı gibi, tabii senatörlerden Acuner'le Köksal'ın senatodaki savunmalarından da biliniyor. Bugün Belli burjuva basınında renkli fotoğraflarla ilk sayfalarda tekrar boy gösterdi. Tertipli «serüvenleri» gazetelerde anlatılmaya, yani Belli bir daha burjuvazi tarafından işçi sınıfına, devrimci harekete aşılacak isteniyor. Yeni provakasyonlara zemin hazırlanıyor.» (Yeni Çağ, Ağustos 1974 Sayı: 8 (122) Sf: 690)

«Ulusal burjuvazi kendisine yeni yeni politik önderler ve güçler bulacaktır. Hatta bu güçler gerek CHP. gerek MSP ve gerekse başka öbeklerde belirmeye başlamışlardır. Bazı CHP'li ve MSP'li bakanların Kıbrıs saldırısına karşı cephe aldıkları bugün artık bilinen bir gerçektir. Bu direniş bu partilerin her kademesinde ve tabanında da mevcuttur.» «Maocular, Troçkist ve Kıvılcımcılar, işçi hareketini parçalamayı hedef edinen, açık veya sinsi bir anti-komünizm yürütenlere, TKP'yi inkâr edenlere, yani burjuvazinin değişik boy ve soydaki ajanlarına, ortaklarına karşı sürekli savaş yürütmek...» (Yeni Çağ, Eylül 1974, sayı: 9 (123) Sf: 769)

«TSİP'ten sonra yeni yeni 'sosyalist' partilerin kurulacağını gazete okuyan herkes biliyor artık. Yeni sosyalist parti kurma teşebbüslerinin bir kısmı bazı TİP yöneticilerinden, bir kısmı da yine bir zaman TİP yönetiminde bulunmuş Aybar grubundan geliyor. Bazı TİP yöneticileri ise çok sayıda sosyalist parti kurmanın işçi sınıfının yararına bir davranış olmadığını, başta gelen kaygunun işçi hareketinde birlik sağlanması olduğunu belirtiyorlar.» (Yeni Çağ, Kasım 1974, sayı: 11 (125) Sf: 942)

«Burjuva partileri halk yığınlarını kendi sınıfsal menfaatlerine karşı demagoji ile saflarına çeker, onları basamak haline getirir dedik. Son yıllarda 'sosyalist' veya 'işçi' adı ile kurulan partiler hiçbir zaman işçi sınıfı ile bütünleşmediler. İşçi sınıfının değil, orta tabakaların, aydınların partisi durumuna geldiler.» (Yeni Çağ, Aralık 1974, sayı: 12 (126) Sf: 1040)

«Bu son zamanlarda, MIT ajanı Maocuların pek şişirdikleri, kendilerine «lider» tanıdıkları Doktor Şefik Hüsnü (Değmer) ne 1. ve ne 2. Kongrelerde bulunmuştur. Üstelik, 1922'de, Ankara'da toplanan ikinci kongreyi sabote etmiştir. Bu adam TKP'nin «kurucusu» murucusu değildir. Adı geçmez kurucular arasında. Onun adı başka türlü geçer TKP'nin tarihinde.» (Yeni Çağ, Ocak 1975, Sayı 1 (127) Sf: 67)

«Bu utuklamalar, baskılar, yargılamalar aynı zamanda komünist

partisi kadrolarını, bir bakıma kalbura vurmak gibi bir nitelik de taşıyor. Yarı yoldan dönenler, korkaklar, dönekler sapır sapır dökülüyor. Bunlardan kimileri burjuvazinin ayaklarına kapanıyor. Kimi ajan oluyor. Kimi çekip gidiyor. Kimileri de «sosyalist», «komünst» rozetini zaman zaman çıkarıp gösteriyor. Likidatörler, bozguncular, provakatörler bunların arasında eksik değildir.» (Aynı sayı Sf: 74)

.....

«Bundan ötürü Maocusu, Troçkisti, likidatörü, bozguncusu, burjuvaziyle birlikte, polisle birlikte, TKP'ne saldırıyor. Perinçekcisi, Emin Sekun'u, Mehmet Oktay'ı, Kıvılcımcısı, her soydan ve boydan provakatörü TKP'nin savaş geleneklerine, birikimlerine pis tırnaklarını uzatıyor. Kendilerine «sosyalist» diyenlerden kimileri, sahte partiler kuranlar, «işçi sınıfının partisi yoktur», «herkes darmadağınaktır» diye tutturmuşlardır. TKP'ni «yok» sayıyorlar. Her biri, bir parti kurmak gösterisi yapıyor. Bunlardan kimileri, örneğin Perinçekçiler, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni oluşturanlar, ölüleri diriltiyor. Katmerli, Kaşarlanmış, ölmüş gitmiş Kıvılcımcılığı, Şefik Hüsnü Değmer'i kendilerine bayrak yapıyor. Komünist partisinin karşısına bu dönepleri, mevtaları çıkarıyor.

Şefik Hüsnü Değmer. Varlıklı bir ocaktan, kökenden gelme. Fransa'da okumuş. Eski Fransız sosyalistlerinin etkisi altında gelişmiştir. Hiçbir zaman Marksist-Leninist olmamıştır. Bölücüydü. Oportünistti. Ve kariyeristti.» (Aynı yer).

«Şefik Hüsnü (...) partinin birçok işçi sınıfından gelme militanlarına karşı en zebanice davranmıştır. Bu adam, parti kadrolarını kırmakla polise, burjuvaziye yardım etmiştir.

«Komünist Partisi'ne: Vedat Nedim Tör'leri, Mihri Belli'leri, Hasan Ali Ediz'leri, Hikmet Kıvılcımlı'ları getiren odur. Hepsi provakatör. Hepsi döne.» (Aynı sayı Sf: 76)

«Hikmet Kıvılcımlı'ya gelince. Komünist Partisi içinde ayrıcalık, bozgunculuktan başka birşey yapmamıştır. 1929'daki büyük tutuklanma onun yüzünden olmuştur. Merkez Komitesi'nden gizli gruplar kurmuş, lümpenlerden, dejenere öğelerden, provakatörlerden «örgütler» kurmuştur. Pek çok komünistlerin canını yakmıştır. Ve sonra, İzmir'de açık yapılan duruşmada, TKP'yi savunmak şöyle dursun, Marksizmden uzak, boşboğazın biri olduğunu ortaya koymuştur. Bu adam manyaktı, Kalpazandı. Zıpirin biriydi. Komünist morali yoktu. Bu yüzden TKP'den kovulmuştur. Diyolar ki uzun yıllar yattı hapislerde. Bu hiçbir şey değiştirmez.

Burjuvazi, Kıvılcımlı gibilere hem sopanın, hem paranın ucunu gösterme yöntemini çok kullanmıştır.» (Aynı sayı Sf: 77)

«General eskisi Madanoğlu sonra Tabii senatör Acuner Senato'da 12 Mart olaylarından sonra bazı açıklamalar yaptılar. Kıvılcımlı'nın, Mihri Belli'nin MIT ajanı olduklarını söylediler. Olaylar bunu doğrulamıştır.»

«İşte böylesi bir ajanı, sapığı, TSİP yöneticileri kendilerine bayrak yapmışlardır. Klavuzu böylesi bir karga olanlardan halka ne hayır gelir. «Katkı» dergisi, Aralık 1974 sayısında, TSİP üstüne bir açıklama yaptı. Bu partinin sözcülüğünü yapan «Kitle» gazetesinin: «Hürriyet Holdingin koltuğu altında icra-i sanat ettiğini» yazdı. Fotoğraflar, belgeler bastı. TSİP'in, merkezi New York'ta olan ve CIA'nın emrinde bulunan «uluslararası işçi birliği»ne, bunun bir alt kolu olan «Ortadoğu işçi birliği»ne bağlı olduğunu somut verilerle göstermeye çalıştı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz derler.» (Aynı sayı Sf: 78)

«Maoculuğun, Kıvılcımcılığın işçi hareketindeki iflasından sonra, şimdi de «Sosyalist Birlik» gibi cilalı bir sloganla burjuvazi bazı ajanlarını ileri sürüyor. «Sosyalist Birlik» adıyla bir derginin etrafında kümelenen bu adamlar, bütün sosyalist akımları birliğe çağırıyorlar. Oysa Türkiye'de sosyalist akımlar yoktur. Kendine sosyalist adını veren her akım sosyalist değildir.» (Aynı sayı Sf: 82)

«TSİP yöneticileri İstanbul'da Viranşehir katliamını protesta mitingini tertipleddiler. Böylece kendilerine aldanmış bazı kadroları polise teslim ettiler.»

«TSİP yöneticileri (...) işçi hareketinin dışında olduklarını, işçi hareketini parçalamaktan başka bir amaçları bulunmadıklarını, ayrılıkçı bir parti kurduktan sonra bir daha ispatladılar.» (Aynı sayı Sf: 86)

«Bu spmalar, şüphesiz ki ülkemizde de mevcuttur. Bunlardan birisini Hikmet Kıvılcımlı ve müritlerinin çizgisi teşkil etmektedir. H. Kıvılcımlı, TKP militanları için yeni bir şey değildir. O, Partimiz tarihine bir hain bir likidatör olarak geçmiştir ve öyle kalmaktadır.»

«Kıvılcımlı komünist morali çamura buladığı, grupçuluk yaptığı, böylece partiye büyük zararlar verdiği, polisın amansızca saldırılarına yaradığı özellikle TKP'nin İzmir ve İstanbul örgütlerini parçaladığı için Parti'den bundan 30 yıl önce kovulmuştur. Hem kendisi, çok daha sonraları Komünist olmadığına, TKP ile bir bağı bulunmadığına bir duruşmasında polisi tanık göstermiştir. (S. Üstüngel, Likidatör-Bozguncu Akımlarla Savaş)» (Yeni Çağ, Şubat 1975, 2 (128) (Sf: 172)

«Bilindiği gibi son günlerde kurulması kararlaştırılan TİP'nin de bir «işçi tabanı» oluşturulacak. Bazı sendika yöneticileri bu partinin kurucuları arasında yer alacak, yine bilindiği gibi TSİP'in de «işçi sınıfından» bir tabanı vardır. Bazı sendikacı ve sendikalar bu partinin saflarında yer almışlardır. Sosyalist etiketi altında kurulan öteki partilerin

de az veya çok bu gibi tabanları vardır. Legal alanda kurulan ve yasakların müsaade ettiği dozda «sosyalist» olmaya mahkûm parti yöneticilerinin başta gelen eylemlerinden biri de sendika ve sendikacı avıdır.»

«Böylece Türkiye’de kendilerini sosyalist ilan eden bazı politikacıların sekterliği, bencilliği, küçük hesaplar ardında olmaları ile sağcı Alman sosyal demokratlarının liberalizmi bir noktada birleşiyor.» (Yeni Çağ, Nisan 1975, Sayı: 4 (130) Sf: 369)

«Türk burjuvazisinin ayrıca legal sosyalist partilerin varlığını «demokrasî» süsü diye dünya kamuoyuna karşı kullanmak, işkencelerin belgelerle ispatlanması ile kaybedilen prestiji yeniden kazanmak için kullandığı da açıktır. Ama bu bile burjuvazinin Türkiye içinde bocaladığı çelişkileri gösteriyor. Bu çelişkilerden yararlanmak gerek. Türkiye Komünist Partisi her zaman bu çelişkilerden yararlanmaya taraftardır. Legal olanaklardan yararlanmaya da taraftar olduğu gibi. Ama legal olanaklardan yararlanırken, faşist kanun maddelerinin varlığını, burjuvazinin yakın geçmişte olduğu gibi bu maddeleri ve elindeki daha birçok anti-demokratik yöntemleri legal sosyalist akıma karşı harekete geçirmek olanaklarına sahip olduğunu unutmamak şartıyla.»

«Legal sosyalist partileri kuranlar arasında Maoocular, Troçkistler, Oportünistler bulunduğu gibi, işçi sınıfının davasına kendini adanmış, sosyalizm davasına inanmış, teröre yığıtçe göğüs germiş namuslu sosyalistler de vardır.»

«Legalizm alışkanlığı, 270 bin kadar oya sahip çıkmak kaygusu, sosyalist akımı rakip grup veya gruplara kaptırmamak çabası ile legal sosyalist partiler kurulmaya başladı. Buna paralel olarak, sendikaları parçalamak ve çatışmalarını sendikalara aşılacak çabaları da aldı yürüdü.» (Yeni Çağ, Mayıs 1975, Sayı: 5 (131) Sf: 460)

«Bir yandan büyük burjuvazi, Demirel- Türkeş - Feyzioğlu - Erbakan grupları bir yandan da Amerikan emperyalizmi TKP’nin işçi sınıfı arasında ve genellikle kamuoyu arasında kazandığı otoriteyi ve sempatiyi kırmak için MİT’in ve CİA’nın uzmanlarını harekete geçirdiler. Memlekette «TKP-R» diye sahte bir hareket yaratmaya kalkıştılar. Batı Berlin’de ve Batı Almanya’da ajanlarına birtakım bildirimler yayınlattılar. TKP adına yayınladıkları bu bildirimleri de «Hürriyet» gibi MİT’in, CİA’nın organı durumunda olan yüksek trajik gazetelerde bastılar.» (Yeni Çağ, Temmuz 1975 (Sayı: 7 (133) Sf: 648)

«Küçük burjuva sosyalist akımlarda da çoğu zaman baş düşman emperyalizm midir, aşırı gerici işbirlikçi burjuvazi midir, yoksa CHP’de örgütlendiğini gördüğümüz burjuvazinin ilerici liberal kolu mudur Belli olmuyor. Belli olmadığı için de bu akımlar gerçek devrimci bir taktik

ve strateji çizemiyor, uygulayamıyor.» (Yeni Çağ, Ağustos 1975, 8 (134) Sf: 736)

«TİP'in programı topluma gerçek özgürlük yolunu açacak nitelikte midir? Kapitalizmden sosyalizme geçişi sağlayacak nitelikte midir Eğr. cetvelden doğru çizgi çıkamayacağı gibi, yanlış stratejiden doğru devrimci eylem çıkamaz. Sosyalist akıma legal olanaklarla hizmet etmek, kapitalizmin, emperyalizmin Türkiye'deki yıkımlarını önlemek, toplumu sosyalizme açılan gerçek demokratik bir aşamaya ulaştırmayı hayal edenler TİP'in programında umut ettiklerini bulamayacaklardır.» (Aynı sayı Sf: 744)

«Sonra, memlekette komünist harekete, ulusal bağımsızlık direnişine, özellikle işçi ve sendikal hareketine karşı saldırılar sağlı «sol»lu, her boydan ve soydan oportünistlerden: Sarı sendikacılardan, Troçkistlerden, Maoculardan, «MDD»ci Kıvılcımlı gibi polis-MİT ajanlarından geliyor. Bütün bunlar, işçi sınıfının devrimci partisinin, TKP'nin, politik, ideolojik-ülkûsel, örgütsel bütünlüğünü kırmaya onu yığınlardan koparmaya yöneliktir.» (Yeni Çağ, Eylül 1975, 9 (135) Sf: 821)

«Bu geniş ve gelişen hareketi ana amacından şaşkırtmak, bu sell anayatağından çıkartmak, yabancılara salmak için bütün halk düşmanı partiler, bütün ters akımlar, hergün bir boyaya giren tronçkistler, Maocular, «MDD»ciler MİT ajanları ortalığa dökülmüşlerdir. İşbirlikçi burjuvazi, işçi, sendikal hareketi, ilerici güçleri parçalamak, binbir parçaya bölmek taktiğini kullanıyor. Burjuvazi sosyalist harekete devrimci harekete yalnız kaba kuvvetle, faşist komandolarla saldırmıyor. Komünist partisine karşı her soydan ve boydan provakatörleri, likidatörleri sürüyor. Bu kalpazanlardan kimileri Değmer ve takımı gibi katmerli oportünistleri hortlatmaya çalışıyor. Onların ölülere sarılmaları, canlı devrimci hareketten kovulduklarının en kesin kanıtıdır.» (Aynı sayı Sf: 822)

«Partimizde oportünistler, bütün dünyada olduğu gibi, hep bu Leninci ilkeyi çiğnemişlerdir. Partinin kapısını han kapısı yapmışlardır. İşçi sınıfına fabrikalara gitmemişler, ne kadar küçük burjuva varsa, ya da önlere gelene partiye «üyesin» demişler. Son zamanlarda, partimizin geçmişine savaş birikimlerine pis ellerini uzatanlar vardır. Bunlar, Ş. H. Değmer'i kendilerine bayrak yapıyorlar. «Türkiye İşçi - Çiftçi Partisi»ni kurmuşlar, diyorlar. Sonra, TKP'ni de o, 1925 «Kongresinde» o «ayağa kaldırmıştır» diyorlar. Kimisi de, partiyi «o kurmuştur» diyor. Bu gevezelikleri bir yana atalım.»

„«Ş. H. Değmer, TKP'ne hep böylelerini taşımıştır. İşçiyi her zaman aşağılamıştır. «Amele deyip işçi komünistleri horlamıştır. Adam işçi sınıfına, devrimci, Marksçı - Leninci ülkü ve ilkelere yabancıydı... Başka

bir örnek verelim, Türkiye İşçi Partisi'ni alınız. Devşirme, «naylon örgütlere» dayanan bir partiydi. Bu partinin kapıları önüne gelene açıldı. Şişirme bir şey oldu. Partinin içi cadı kazanına döndü. Provokatörü, polis ajanı, ne kadar küçük burjuvaziden gelme profesör, yazar, avukat varsa hepsi doldular kadrolara. Bunlardan kimilerinin gözü Meclis'teki sandalyelerde kaldı. İç kavgalar yedi bitirdi onu. Bir 12 Mart alıp götürdü bu partiyi.» (Aynı sayı Sf: 825)

«Maocular, anarşistler, bazı sosyalistler hükümetin bu politikasına araç oldular. Seçimlere katılma oranının düşük olmasının nedenlerinden biri de budur.» (Yeni Çağ, Ekim 1975, 10 (136) Sf: 920)

«Legal sosyalist akımla, TKP arasında bir dayanışma kurulsaydı. İşçi sınıfının politik hareketi bundan çok şey kazanabileceği gibi, anti-emperyalist kurtuluş hareketi de daha hızla daha sağlıklı gelişme olanaklarını bulacaktı.

Legal sosyalist akıma bağlı olan bazı elemanların kendilerine göre bir anti-komünizmi vardır. Bunlar kendilerinden olmayanları komünist diye ilan etmekle bilerek veya bilmeyerek provakasyon yapıyor, polise hizmet etme durumuna düşüyorlar.

Sıra ile kurulan legal sosyalist partilerin bölücü, parçalayıcı niteliği açıktır. TİP programının eleştirilmesi vesilesi ile burada bu konuyu tartışmak istemiyoruz.» (Aynı sayı, sf: 930).

Türkiye Komünist Partisi, bütün akımlara karşı uyguladığı ilkesel tutumunu, legal sosyalist partilere karşı da uygulayacaktır. TKP bu partilerin bütün ileri, olumlu, anti-emperyalist, demokratik gelişmeye yardım eden, sosyalizmi yayan girişimlerini tutacak, destekleyecektir.» (Aynı sayı Sf: 930)

«TKP'nin militan kadroları işçi sınıfının içinde örgütleniyor ve ardıcıl olarak ideolojik savaştan geri durmuyorlar. Maoculuğun, Troçkiciliğin, Kıvılcımcılığın, bütün sapık akımların burjuvazinin safında oldukları iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Bazı kıvılcımcıların emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin TKP'ni yıkma, parçalama planlarını uygulamak maksadıyla TKP-R diye sahte komünist partileri kurma girişimlerine karşı da savaş gerekiyor. Bu kişilerin bilinen kimliklerini açıklamak ileride devrimci bir ödev olacaktır.» (Yeni Çağ, Aralık 1975, Sayı 12 (138) Sf: 1082)

«TKP'nin legale çıkmasından korkanlar, TKP legale çıktığı takdirde, bulanık suda balık avlamak olanaklarını büyük ölçüde yitireceklerini anlayanlar, sosyalist maskesi altında faşist yöntemlere sarılmaktadırlar. İşçi sınıfı bu ihaneti işleyenleri görüyor. Legal sosyalist akımın legalcileri, yalnız komünistleri polise ihbar eden tutumlarıyla yetinmiyorlar, TKP'ye, işçi sınıfına ve genellikle halkımızın kurtuluş hareketine karşı burjuvazinin en gerici kolu ile bütünleşiyorlar. TİP ve öteki legal sos-

yalist partilerdeki gerçek sosyalistlerin bu ihanete karşı TKP'nin devrimci platformda eylembirliğine gitme teklifinin devrimci kıymetini daha iyi ölçtüklerine de şüphe etmemek gerek.» (Aynı sayı Sf: 1092)

«Emperyalizm ajanları, gerici burjuva çevreleri, TKP'nin sesini boğmak onu halk yığınlarından koparmak, işçi sınıfına ulaşmasını engellemek için kanlı bir terör, zorbalık ve iftira kampanyası yürütmüşlerdir. TKP, 55 yıllık savaşında 53 yılını gizli çalışmak zorunda bırakılmıştır. Bir yandan da, oportünistler, Maocular, Troçkistler, likidatörler, bozguncular, TKP'nin, ideolojik, politik örgütsel bütünlüğünü kırma hedefinde burjuvazinin yanında yer almışlardır.»

«Bugün TKP'nin dışında legal olarak kurulan sosyalist partilerin varlığı da somut bir olgudur. Böylesi partilerin sayısı yarım düzineyi bulmuştur.»

«TKP'nin artan etkinliği karşısında Parti'ye yönelen saldırıların provakasyonların son zamanlarda yoğunlaşması, en sinsî biçimler alması şaşırtıcı olmuyor. Sahte komünist partiler kurdurarak, işçi sınıfını illegalde bölme girişimleri işte böylesi bir provakasyondur.»

«Birkaç ay evvel «TKP-R» imzalı bildirimler dağıtarak ortaya çıkan ve komünist kadroları ve sempatizanları şaşırtma, yetismekte olan kuşaklara tuzaklar kurma, TKP'yi arkadan vurma hedefini güden provakatörlerin kimlikleri bugün biliniyor. Bunlar bir sosyalist partinin yöneticileri arasında yer almışlardır. TKP, bu provakatörlerin eylemleri işçi sınıfının devrimci hareketine, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımına zarar verecek ölçüye ulaştığı zaman, bunların maskelerini düşüreceğini, kimliklerini açıklayacağını, bunu devrimci bir ödev saydığını ilan etmiştir.» (Aynı sayı Sf: 1100)

«Bütün bu nedenlerle TKP'nin eski TİP'e karşı aldığı tutumla, bugünkü TİP'e karşı tutumunun farklı biçimler alması kaçınılmazdır. TKP somut koşullara göre somut eylemler uygular. Bu Marskçı-Leninci öğretinin gereğidir. Yoksa yeni TİP yöneticileri arasında yer alan bazı dönemlere özel ve kişisel bir tutum söz konusu değildir. Kaldı ki bugün TKP'ye karşı en iğrenç kampanyayı yürütenlerin arasında da daha yeni TİP kurulmadan komünistlere yaklaşmış «bu işin başını bu kez sıkı bağlamak istiyoruz» deyip, kapıdan çıkınca, kendi hesabına entrikalar çevirenler de yer almaktadır.» (Aynı sayı Sf: 1103)

«İşçi hareketinde TKP programının ve politikasının uygulanmaya başladıktan sonra, elde edilen bu gelişmeler karşısında büyük burjuvazinin hükümeti faşist saldırganlığını daha kanlı biçimde sürdürmeye çalışarak, TKP'ye karşı Kıvılcımcı eğilimli bazı legalci sosyalist yöneticileri kullanarak «TKP-R» gibi sahtekârlıklar yaparak önlemeye çalıştı. Fakat işçi sınıfı bu «TKP-R»cileri zamanında demaske ederek, kimliklerini saptadı. İdeolojik ve politik planda bu adamların işçi sınıfına

yaptığı ihaneti ortaya koyabildi.» (Yeni Çağ, Ocak 1976, sayı: 1 (139) Sf: 89)

«Yeni çağ»: Peki, buna karşı ,böylesi bir durumda CHP'nin, sonra kendilerine sosyalist diyen partilerin konumları ne oluyor?

İ Bilen: En başta konumları birbirini tutmuyor. Daha çok yanda kalma kenarda kalma, harekete, savaşa uzaktan heyamola çekmek gibi bir tutumları var. Bu en kötü bir tutumdur. Olumsuz, zararlı bir politikadır. Üstelik bunlardan kimileri, «TKP'nin gelişmesini çelmelemeye yelteniyor.» (Yeni Çağ, Şubat 1976 sayı: 2 (140) sf: 174).

«Sendikalarda, CHP'de ilerici aydınlar arasında TKP'ne konan yaşığın kaldırılması için kuvvetli bir akım bu gibi bir temel üzerinde gelişiyor. Bu isteğe yalnız Maocular ve legal sosyalis partilerin bazı yöneticileri katılmıyor. Bunlar arasında 141. ve 142. maddelerin kaldırılmasını istemeyenler bile vardır. Bu gibi bir tutumda olanların büyük burjuvazinin egemenliğini, sömürü ve talan düzenini sürdürmesine yardım eder duruma düşüklerini, bu partilere bağlı namuslu militanlar gün geçtikçe daha açık bir şekilde görüyor.» (Yeni Çağ, Haziran 1976, sayı: 6 (144) sf. 550).

«Anti-komünizm yeniş yığınlar arasında eski etkenliğini kuybetmekle beraber bazı küçük burjuva sosyalist çevrelerde yerleşmeye başlamıştır. TKP yönetimi Avrupa komünist ve işçi partilerinin belgesinde yer alan ilkeye bağlı kalarak TKP'nin politika ve programına karşı olan her akımı anti-komünist saymamakta ve ona karşı tavrını bu ölçüye göre uyarlamaktadır. TKP düşmanlığını yürüten küçük burjuva sosyalistlerine bu tutumun, Türkiye'nin anti-emperyalist demokratik kurtuluşuna değil, işçi sınıfının düşmanlarına, emperyalizmin genel politikasına yaradığını sabırla ispatlamak devrimcilerin ödevidir. TKP'nin bu eylemi sol ve sosyalist akımların eylem birliğini sağlayacak yönde, sabırla uygulanan bir politikadır.» (Aynı sayı: sf. 553).

«Sınıf savaşları ulusal bağımsızlık direnişi böylesi bir aşamaya yük-selmiştir. Partimiz: TİP'le, TSİP'le savaş ortaklığı kurmak olanaklarını, yollarını arıyor. Onların taktiği TKP'ni görmezlikten gelmektir. Bu boş, çürük bir taktiktir. TKP dünya komünist ve işçi partilerinin kopmaz bir parçasıdır. Berlin konferansında bu gerçek bir kez daha bütün dünyaya duyurulmuştur. TİP yöneticileri ve yayın organları işçi birliğini savuna-cak yerde, ters bir tutum alıyorlar. Savaşta birliğe gidecek yerde ayrı-calığa gidiyorlar.

Daha bir olayı vurgulamak gerek. Partimiz TİP'i, TSİP'i yöneticilerini birbirine katmıyor. Bu partilerin tabanıla tavanı arasındaki farkları görüyor. Bunların hepsini bir çuvala doldurmak yanlıştır. Sonra, bunlar ayrı ayrı partilerdir, programları, tüzükleri ayrıdır. Tek cephe, savaş birliği kurmak bu cepheye girecek partilerin kendileini dağıtıp, otadan silin-

melei demek değildir. Bu yoldaki dedikodular dipsizdir. Bunun gibi bu partilerden kimilerinin, «TKP - R» gibi uydurmacalara, entrikalara, karanlık oyunlara kalkışmaları da bu oyunu oynamak isteyenlere hiç bir hayır getirmedi. Tersine kendileri parçalandı.» (Yeni Çağ, Şubat 1977, sayı: 2 sf. 177).

«Bu konuda bazı legal sosyalist parti yöneticilerinin, ideologlarının bozguncu bir anlayışla grevi yenilgi diye göstermeye kalkışmaları, işçi sınıfını patronlar karşısında zayıf düşürmeye ve dolayısıyla büyük sermayeye yardımcı olmak anlamına gelir. Bu ideologların tümü tek ve rastgele değildir. Bunlar işçi sınıfının Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı sürdürdüğü savaşım sırasında da aynı teslimiyetçilik içindeydiler. Geçen yılın 1 Mayıs cinayetlerinin suçunu Demirel Hükümetiyle DİSK yöneticileri arasında paylaşdırmak gibi bir tutum takınanlar da aynı kimselerdi. Bu kimselerin sınıf sendikacılığına ve sendikacılarına karşı saldırısı sürekli, ideolojik bir tutumdur. Yani, bunların Maden - İş grevine karşı tutumları düz bir hat şeklinde beliren bir küçük burjuva ideolojisinin yeni bir belirtisi, yeni bir halkasıdır.» (Yeni Çağ, Şubat 1978, sf. 182).

RADYO BÜLTENLERİNDEN

«TKP'İNİN 57. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA POLİTBÜRO ÜYESİ A. SAYDAM'IN DEMECİ»

«İşçi sınıfı, öncü, devrimci ve en savaşkan kolu TKP ile legal sosyalist partiler arasında ayırım yapabilecek düzeye ulaşmıştır. Legal sosyalist partiler, işçi sınıfının büyük burjuvazi ve emperyalizme karşı yürüttüğü sınıf savaşımında, işçi sınıfının dışına atılmışlardır. Bu partilerin zor zamanlarda sınıf sendikacılığına, TKP'ye ve genellikle işçi sınıfına karşı uyguladıkları politika, sınıf düşmanlarına yaramaktadır. TİP'in seçimlerde içine düştüğü acınacak durum, işçi sınıfına karşı takındığı tavrın bir sonucudur.» (BİZİM RADYO, 11 Eylül 1977 — ÜRÜN, Ekim 1977, sayı: 40, sf. 11).

«KADIN HAREKETİ VE TKP ÜSTÜNE KONUŞMA»

«Kadın hareketinin yığınsal olarak örgütlenmesi sorununda da temelden yanlış eğilimler vardır. Kimi legal sosyalist parti yöneticilerinden, her boydan ve soydan sapık akımlara kadar uzanan çevreler, kadın hareketinin bağımsız örgütlenmesine karşı çıkıyorlar. Bu örgütleri kendi partilerinin ya da fraksiyonlarının bir uzantısı durumuna getirmeye çalışıyorlar. TKP üyelerinin, örgütlerinin savaşımı sonucu bu amaç-

larına ulaşamayınca da kadın hareketinin özerk, yığınsal örgütüne karşı anti-komünizme, anti-sovyetizme başvuruyorlar.» (Konferans konuşması — ÜRÜN, Kasım 1977, Sayı: 41, sf. 26).

«DAHA ÇETİN SAVAŞLARA DOĞRU»

«Diğer işçiler, onbinlerce grevci işçi, Maocudan sahte sosyalistlere, faşistinden MESS ajanlarına kadar uzanan grev kırıcılarının sözlerine bir an için inansaydı...»

.....

«Bir de varlıkları boyunca bir tek gerçek yığınsal eylemi yürütmemiş, her zaman ya kendiliğinden patlamaların peşine takılmış ya da eylemin kıyısında kalmış olanlar. kendilerini müfreze, işçi hareketini de manga gibi görenler, her eylemde bir «oyun» arayanlar, buna benzeyen kimseler, elbette işçi sınıfının bağrındaki bitip tükenmez savaş enerjisini kazanma, utkuya ulaşma gücünü kestiremezler. Savaşa inancsız olanlar, baştan beri işçilerin arasında yılgınlık yaratmaya kalktılar .Ama yenilgiye uğradılar.» (TKP'nin Sesi Radyosu, 17 Şubat 1978 — ÜRÜN, Mart 1978, sayı: 45, sf. 14).

SONUÇ

«TKP ağız dalaşı yapmıyor»muş- İşte «ağız dalaşı yapmayan TKP'nin dedikleri. Ya «yapsaydı» diye düşünmeden edemiyor insan.

Bu derlemeye fazla bir şey ilâve etmeye gerek görmüyoruz. Zaten amacımız da TKP'nin nasıl «ağız dalaşı yapmadığını» göstermek!

Yukarıdaki alıntılar bu konuda sanırız okuyucuyu bir hayli tatmin etmiştir! Bunları okuduktan sonra TKP'nin birlik, işbirliği, cephe vb. konularda «iyiniyetli ve yapıcı» olduğu kanaatini taşıyanlar varsa artık bu onların bileceği bir şeydir.

TKP, kendi dışında kalanların tümüne neden sövüp sayıyor? Çünkü hem iş yapmaya niyetli değil, hem de ideoloji dağıcısı boş. Kendi ideolojik seviyesizliğini ve sefaletini başkalarına küfrederek kamufle etmek istiyor.

Ve en ilginç de, bunu yaparken mutad huyundan vazgeçmiyor: Yapıtığının tam tersini söylüyor. Ya da söylediğinin tam tersini yapıyor. Her konuda ve her alanda olduğu gibi! Bir yandan galiz kelimelerle saldırıyor, bir yandan da «ağız dalaşı yapmadığını» iddia ediyor. Kısacası, yine okuyucuyu kendine güldürüyor!

SANATTA PARTİZANLIK ve «ÖZGÜRLÜK»

Zekiye AYDIN

Türkiye'de çeşitli toplum kesimlerinin kültürel faaliyetleri içinde sanat önemli bir yer tutmaktadır. Sanat faaliyetlerine karşı emekçi sınıfların ilgisi gerektiğince yoğunlaşmış değildir ama, genel olarak emekçiler yararına sanat yapanlar ve yaptığını sananlar oldukça fazladır. Bu faaliyetler, birbirlerinden farklı amaçlar taşıyor, soruna farklı biçimlerde yaklaşıyor ve «üretim»de farklı araçlar kullanıyorlar. Nitelikleri farklı olan bu sanat faaliyetlerinin ürünleri ve bu ürünlerin işlevleri de farklı olmaktadır. Hepsi de ilerici kültür çalışmalarının bir parçasını oluşturmakla birlikte, bu faaliyetlerin, emekçi sınıfların güncel politik mücadelesine ve genel toplumsal amaçlarına bütünüyle uyumlu düştüğünü söylemenin olanağı yoktur. Ama, söylemek mümkündür ki, sanat çalışmalarının ilericilik vasfı, burjuva eğitim çerçevesiyle sınırlıdır ve sanatsal faaliyete yaklaşım, çoğunlukla burjuva-küçük-burjuva bir kavrayış tarzını dile getirmektedir.

Bu faaliyet türüne işçi sınıfının ve tüm emekçilerin katılımı ile işçi sınıfının politik çıkarlarının bu alanda ağırlığını duyurması farklı şeylerdir. Çünkü, sanatsal faaliyet her zaman entellektüel bir faaliyettir ve bu faaliyetin, tüm çalışan insanların faaliyeti haline gelebilmesi ile, entellektüel faaliyet içine girecek olgunluğa ulaşmaları, birbirlerini tamamlayan gelişmelerdir. Ancak, işçi sınıfının siyasi hareketinin sanat alanında etkin ve hatta belirleyici olması kapitalizm şartlarında da mümkündür.

Bu konuya sosyalist siyasi hareketimizin nasıl yaklaşması gerektiğine ilişkin olan bir çalışmayı yayınlıyoruz. Çalışma teorik çerçevede kaldığı için sadece bir başlangıç niteliğindedir. Meseleyi daha da somutlayarak pratik eylem programının bir parçası haline getirmek, başka çalışmaların amacı ve konusu olacaktır. İLKE

İşçi sınıfı biliminin kurucu MARKS, bir toplumda maddi üretim gücünü elinde bulunduran egemen sınıfın, fikri üretim faaliyetini de elinde bulundurduğunu belirtmektedir. MARKS bu konuda ayrıca bir soyutlama yapmakta ve hakim fikirlerin, hakim maddi ilişkilerin fikirler olarak kavranışı olduğunu söylemektedir.

MARKS'ın bu soyutlaması, maddi gerçekliğin insanlar tarafından kavranışına ilişkin tarihi materyalizmin en ileri bir formülasyonudur. Ve buradan kalkarak, bilinci çevreleyen maddi çevrenin, *son kertede* belirleyici olan rolüne varmak mümkündür. Ancak, günümüzde de süregelen tartışmalara bakıldığında bu soyutlamalardan, çok yanlış sonuçlar çıkartıldığı anlaşılabilir. Örneğin; işçi sınıfının siyasi bilincine kuşkuyla bakan «sol» akımlar kadar, işçi sınıfının bağımsız entellektüel faaliyetinden umudunu kesen sağ eğilimlere kadar, geniş bir «entellektüel» yelpaze görüşlerine, Marks'ın kültür üzerine söylediklerini «şahit» olarak gösterirler. Bunlardan özellikle «sol»ların çabaları çok orjinal (!) sonuçlara ulaşmaktadır. Sosyalizme ve sosyalist sisteme kuşku ve şüpheyile bakacak kadar çarpıklaşan bu «fikri faaliyetlerin» çarpıtmalarını şimdilik bir yana bırakıyoruz.

Günümüz somut koşullarında emekçilerin çıkarları ve işçi sınıfımızın siyasi mücadelesinin programı, kültür, sanat, estetik, ahlak vb. konulara eğilmeyi, bu sorunlar karşısında takınılacak bilimsel tutumun saptanmasını zorunlu kılıyor. Bu zorunluluk aynı zamanda, kadroların ve genel olarak emekçilerin eğitiminden, yanlış yaklaşımların açığa çıkarılmasına, uzun ve yapıcı tartışmalardan, çok geniş bir örgütlenmeye kadar değişik sorunları gündeme getirir. Çünkü MARKS'ı esas aldığımızda şu sonuca varmak kaçınılmaz oluyor: *Proletaryanın kendi kültürel değerlerini egemen kültürel değerler olarak örgütleyebilmesi, onun kendisini hakim sınıf olarak örgütlemesine bağlıdır. Proletaryanın fikri faaliyetinin egemenliği, onun maddi egemenliğinin bir uzantısı olabilir ve ancak hayatın maddi üretiminin yeniden düzenlenişinin ardından gidebilir.*

Ama bu hiç bir zaman, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün, kültürel faaliyeti ikinci plana ittiği veya ertelediği anlamına gelmez. Tam tersine, işçi sınıfı ve emekçiler, hayatı değiştirmenin bütün araçlarına ilgi duyarlar ve düşünsel araçlar arasında, hayatı değiştirmenin vazgeçilmez araçları da bulunmaktadır. Nasıl ki, toplumun somut yaşamı, tüm fikri faaliyetlerin malzemesini oluşturmaktadır, bu faaliyetlerin içinde işçilerin ve emekçilerin de bir yeri vardır. Belli bir tarihi aşamada proletaryanın düşünsel etkinliği, onun sınıf olarak toplumsal süreçler üzerindeki etkinliğinin bir parçası olabilir. İşte, işçi sınıfının toplumsal etkinliği arttıkça onun kültürel faaliyetinin önemi ve etkinliği de artıyor sonucu buradan çıkar.

İşçi sınıfının kültürel faaliyeti ve bu faaliyetinin toplumsal etkileri kapitalizmle birlikte ortaya çıkar. İşçi sınıfının yeni bir toplumsal güç olarak ortaya çıkmasıyla toplumun kültürüne de yeni unsurlar katılır. Bu yeni unsurlar yanında toplumun, gelişmeler karşısında konumu değişen kesimlerinin kültür unsurlarının da işlevi değişir. Örneğin: kapitalizmden zarar gören sınıf ve katmanların durumu, işçi sınıfının konumu karşısında net bir ayrışma gösterir. Bu ayrışmada işçi sınıfının etkinliği önemli bir rol oynar. Bu nedenle sadece işçi sınıfının toplumsal kütüre kazandırdığı yeni unsurlar değil, eski kültür içinde varolan bazı unsurların değişen konumları da hakim fikirlerin karşısına dikilen yeni fikri güçleri oluştururlar. İşçi sınıfıyla birlikte tarih sahnesine yeni işlevlere aday güçler olarak çıkan tüm toplum kesimleri, toplumun maddi gelişmesinin, bu güçlerin fikri faaliyetleri ise toplumsal kültürün gelişme dinamiklerini meydana getirirler. Tüm bunları, yeni ve gelişmeye aday demokratik kültür unsurları olarak tanımlamak yanlış olmaz. Ve bu yeni kültürel unsurlar, kendi bağımsız faaliyetlerinin konusunu, emekçilerin mücadelesinde bulurlar. Bu noktada yine Marks'ın deyimlerine yaslanarak söylemek mümkün olur ki; emekçiler de, kendi mücadele silahlarının pek çoğunu bu yeni unsurlarda bulabilirler.

Ancak bu yeni kültür unsurlarının genel toplumsal kültür içindeki yerini ve işlevini olduğu gibi görmek gerekir. Çünkü, Lenin'in değindiği gibi toplumsal kültüre katılan bu yeni unsurlar, kapitalizm çerçevesinde «unsurlar» olarak bulunmaya devam ederler. Bu, onların egemen sınıf kültürü karşısında belirleyici olmadıkları anlamına gelir. Emekçi sınıfların yarattığı yeni kültürel unsurların, unsurlar olmaktan çıkıp egemen kültür haline gelmeleri madem ki, işçi sınıfının ve emekçilerin egemen sınıf haline gelmelerine

bağlı olabiliyor, o halde bu yeni kültürel unsurları egemenliğe yükseltme mücadelesi, hangi tarihi aşamada noktalanacak olursa olsun, işçi sınıfının egemen olma mücadelesiyle birlikte başlar ve her şart altında onun öncülüğünde yürütülür. Bu mücadelenin kesin başarısıyladır ki ancak, emekçilerin kültürel değerleri, unsurları olmaktan çıkarlar, egemen fikirler haline gelirler.

Halbuki, kültürel alanda emekçi sınıfların çıkarlarını koruyan çabaları, kendiliğinden ortaya çıkan bağımsız faaliyetler olarak gören ve değerlendiren anlayışlar oldukça yaygındır. Gerçi, tek tek çabaların, toplumsal kültür içinde emeğin çıkarlarını savunan ürünler vermesi önlenemez bir vakiadır ama, sınıf mücadelesinin fikri silahları, bu çabalardan olgunlaşmış olarak doğamazlar. İşçi sınıfı, kendi tarihi mücadelesinin silahlarıyla zorunlu bir ilişki içindedir. Bu silahların üretilmesi, kullanılması, denetlenmesi, seçimi gibi somut ilişkilerde, ancak tek bir iradeden sözedilebilir ki, o da mücadelenin asli gücü olan işçi sınıfının iradesidir. İşçi sınıfının iradesi en gelişkin şekliyle onun politik örgütlenmesinde ortaya çıkar. İşte bu irade, yani, işçi sınıfı siyasi hareketi, belirleyici rol oynadığı sürece, kültürün bazı unsurlarının sınıf mücadelesinin silahlarına dönüşmesinden sözedilebilir.

Kültürel faaliyetin emekçiler açısından bir mücadele silahı olabilmesi için, bu faaliyetin aynı zamanda siyasi örgütlenme ile sıkı ilişki içinde bulunması zorunluluğu, sınıf mücadelesinin yasalarından ve toplumsal gelişmenin materyalist karakterinden çıkar. Her şeyden önce, somut yaşamın nesnel yasalarının fikirler olarak kavranışı, *bireysel* bir ilişkiyi değil, toplumsal bir ilişkiyi ifade eder. Bireyler, bu toplumsal ilişkinin bütünlüğü içinde ancak «bireyler» olarak kavranabilirler.

Ne ki, sanatsal faaliyet ve entellektüel çalışmalar her şart altında bireysel faaliyet olmak gibi bir özelliği de içinde taşırlar. Bu nedenle, sınıflar mücadelesinin kolektivitesi ile sanatsal faaliyetin bireyselliği çelişiyor gibi görünebilir. Bu arada, entellektüel faaliyetin bilimsel eleştirisi, maddi toplumsal ilişkilerin eleştirisi gibi görünebilir. Sanatsal çalışma türünün özgül karakteri kavrandığında bunların yanlış olduğu anlaşılır. Çünkü, sanatta burjuva bireyciliğinin karşısına hiç bir zaman proletarya kolektivitesi dikilemez. Ya da kültürel faaliyetlerin bilimsel eleştirisinden maddi toplumsal ilişkilerin eleştirisine varılamaz. Egemen kültürün eleştirisine ancak ekonomik ilişkilerin eleştirisinden geçilebilir. Yazının kapsamı içinde cevaplandırmayı amaçladığımız soru, sanatın ve sanatçının özgürlüğünün kapitalist toplum şart-

larında mümkün olup olamayacağı ve bu özgürlüğün güvencesinin nerede aranması gerektiğidir.

SANATIN VE SANATÇININ ÖZGÜRLÜĞÜ

Marks'a göre siyaset, hukuk, bilim, din, sanat, felsefe vb. kategorilerin tarihi yoktur. Ancak bu, bunlardan her birinin, kendi bağımsız nesnelere olmaması anlamında, kendi bağımsız tarihlerinin olmadığı anlamına gelir. Öyleyse sanatın da kendi bağımsız tarihi yoktur ama bütün insan faaliyetleri gibi, onun da bir gelişim tarihi vardır veya o da genel toplumsal gelişim tarihinin bir parçasını oluşturur. Tarih sınıf mücadeleleri tarihi ise, sanatın tarihi de bu tarihle olan bağları içinde kavranabilir. Ve tüm tarihin temelinde yatan faaliyet, maddi nesnelere üretilmesi faaliyetidir. Üretim, insanın kendisi için nesnelere üretmesi, yani, kendi fizik varlığının örgütlenişini üretmesidir. Ancak üretim faaliyeti, sadece kendi nesnesini değişikliğe uğratmakla kalmaz, bizzatıhi kendi yordamını da değişikliğe uğratar; bu, onun kendi öznesini de değiştirdiğini gösterir. Yani, gelişen üretim yordamından kasıt, sadece üretilen nesnelere kalitesi ve elverişliliği değil, aynı zamanda insanın yeteneklerinin de gelişmesidir. Bu gelişme içinde insan emeğinin kendisi de değişikliğe uğrar. İnsanların bilgi ve hünerlerindeki gelişme, bireyin gelişmesine bağlı olarak nesnelere ve nesnelere gelişmesine bağlı olarak bireyin gelişmesinin sonucudur.

Bu bilinen doğrulardan konumuza ilişkin olan şu sonuç çıkar: maddi üretim faaliyeti ,araçlarıyla birlikte gelişir. Fikri üretim faaliyeti de buna bağlı olarak kendi araçlarıyla birlikte gelişir ve mükemmelleşir. Zaten Marks buna işaret etmek için, materyalizmin tüm tarihi kucakladığını, bundan dolayı, sadece nesnel diyalektiği değil, aynı zamanda öznel diyalektiği de içerdiğini söyler. Birbirlerinden ayrılmaz olan nesnel ve öznel gelişmenin diyalektiği açısından bakıldığında, sanatın ne bağımsız bir nesneye, ne de bağımsız bir gelişim tarihine ihtiyacı vardır. Onun tarihi, toplumsal gelişmenin tarihi tarafından belirleniyor. Tasarımların ve bilincin üretimi, nesnel ilişkilerin üretimi ile sınırlıdır.

Fikri bir insan faaliyet olan sanat, kendi bağımsız gelişim tarihine sahip olmamakla birlikte ,kendisi bağımsız bir faaliyet türüdür. Onun maddi üretimle olan bağıntısı, yukarıda anlatmaya çalıştığımız çerçeveye sınırlıdır ve bu alanda, üretimin son kertede belirleyici olduğunu ileri sürmekten öte iddialı olmak mümkün değildir.

Buradan kalkarak sanatın işçi sınıfı mücadelesiyle, ya da genel sınıf mücadeleleriyle olan ilişkisine yaklaşmak mümkündür. İlk önce akılda tutulması gereken, bir işçinin faaliyeti ile bir sanatçının faaliyeti arasındaki *nitel* farklılıklardır. Sanatçının emeğiyle ve harcanışıyla, işçinin emeği ve harcanışı aynı şey değildir. Dolayısıyla her iki faaliyetin ürünleri de aynı şey değildir. Gerçi kapitalist toplumdaki egemen ilişkiler bu farkı büyük ölçüde örtmekte ve gizlemektedir ama her iki faaliyet türünün gerçek karakterleri kavrandığında bunun bir yanığı olduğu anlaşılır. Kapitalizm her şeye bir fiyat biçiyor. Halbuki fiyat ,değeri ifade ettiği halde bizzat şeyin fizik varlığından bağımsızdır. Bu kadar da değil, fiyat şey'lerin değerini bizzat onun karşısında yer alarak değil, onun tasavvurumuzdaki eşdeğerinin *adı* olarak ifade eder. Bu şekilde kendisi içinde fiyat, bir isim olduğu için, şeylerin gerçek değerleriyle ilişkisi, *isim-nesne ilişkisi* düzeyinde kalır. Bu nedenle ve özel olarak sanat ürünlerine kapitalizmin biçtiği fiyat, onların gerçek değerlerinden bambaşka bir şey, uydurma bir *isimden* ibarettir.

Bu yanıltıcı çerçeve içinde aynı zamanda da bir bayağılaştırma yer alır. Değerler fiyat şekline bürünüp ifade edilmeye başlandı mı, sanat emeğinin ürünleri de, işçilerin emeğinin ürünleri olan mallar gibi *her şeye* eşitlenebilir hale gelirler. Böylece, bütün sanatçıların bütün ürünlerini «belli bir miktar gübre yığımına eşitlemek» mümkün olur.

Acaba, sırf böyledir diye, kapitalizmin çerçevesi içinde sanatın bu bayağılaştırıcı etkilerden korunması mümkün değil midir? Ya da, hangi tür bir sanat ve sanatçı, kendisini ve ürünlerini kapitalizmin etkilerinden kurtarabilir? Sorunun bu şekilde sorulması, sanatın ve sanatçının *gerçek özgürlüğünün* yanıtını da birlikte getirir.

PARTİZAN SANAT

Nesnel dünyanın kavranması ve kavrandığı biçimiyle yansıtılması sanatın başlıca işlevidir. Nesnellüğün nasıl kavrandığını ve ya kavranacağını önceden belirleyen faktörler, kavranacak olan nesnellüğün içindedirler. Dolayısıyla, sanatın ve sanatçının, nesnel olan karşısında, ondan *bağımsız* olarak özgürlüğünden süzedilemez. Burada öznenin özgürlüğünden ancak, kavranan gerçekliğin yansıtılması biçimi ve kullanılacak araçların seçimiyle sınırlı olarak sözedilebilir. Ne ki, sanatçı özgürlüğünü bu tanımla sınırlamanın olanağı yoktur. Çünkü, belli bir tarihi anda sanatsal faa-

liyeti koşullandıran etkenlerin sayısı oldukça fazladır. Toplumdan topluma değişen koşullar, sınıflar arasındaki ilişkilerin ve mücadeledenin düzeyi, mücadelenin biçimleri ve gündeme giren araçları, eğitimin gelişkinlik düzeyi ve genel olarak işçi sınıfı hareketinin mevcut durumu, vb. olaylar, sanat faaliyetine yakından etkide bulunurlar. Bu olaylar karşısında sanatın ve sanatçının gücü ne kadarsa, özgürlüğünün ölçüsü de odur.

Engels'e göre bir sanatçı kendisini, toplumsal çelişkileri yansıtmakla sınırlandırmalıdır. Sanatçı eğer, algıladığı ve kavradığı nesnel çelişkileri, kavradığı biçimiyle aynen yansıtabilirse görevini yerine getirmiş olacaktır. Sanatçı, çelişiklerden doğan eğilimlere değinmek zorunda değildir.

Engels'in bu görüşlerinden şu üç sonuç birden çıkıyor:

1 — Sanat, çelişkileri oldukları gibi yansıtarak eğitici bir rol oynayabilir. Sanatın eğitici rolü ise, belirli bir andaki nesnel gelişmenin mevcut durumunu kavratmakla sınırlıdır.

2 — Sanatçı, çelişkilerin yarattığı eğilimleri yansıtmamalıdır. Bu eğilimler kendiliğinden ortaya çıkabilirler. Bunun yanında sanatçı, çelişkilerin çözümüne ilişkin önerilerde de bulunmamalıdır. Çünkü, bütün toplumsal çelişkilerin çözümü ancak siyasi mücadele ile mümkün olabilir. Bu alan PARTİ'ye aittir.

3 — Nesnel gerçekliğin algılanması, onun kavranması için yeterli değildir. Bunun için ayrıca yorumlama gücüne gerek vardır. Yorum ise bilimsel bir bilgi ile yapılabilir. O halde sanatçı, bilimle yakın bir ilişki içinde bulunmalıdır.

Engels sanatın işlevini böyle koyarken *partizan sanata* değil, bizatihi sanatın karakterine işaret ediyor. Yorumları biz yaptık ve bu da gösteriyor ki, daha sanatın doğasını araştırma aşamasında bile sanatın ve sanatçının politik tercihle, tek yanlılıkla, yaratıcılıkla, partizanlıkla, *çalışan işçi* olmaktan çıkıp savaşan nefer olmakla yakın bir ilişkisi vardır. Gerçekten özgür bir sanata veya sanatçının özgürlüğüne, kapitalizm şartlarında varabilmek için tek seçenek, sanatın bir sınıf silahına dönüşmesi olarak beliriyor.

Sınıflı toplumlarda toplumun kültürel değerlerinden küçük bir azınlık yararlanır. Ancak bu, kültürün sınıfsal bir olgu olduğu anlamına gelmez. Kültür, bir toplumda bütün sınıf ve zümrelerin damgasını taşır ve geçmişten devralınan mirasla, yeniden yaratılanların birlikteliğini ifade eder. Halbuki sanat, doğadaki ve toplumdaki çelişkilerin tek yanlı kavranışının «ölçülü» yansıtılmasıdır. Sanatın ölçüsü veya estetiği de sınıfsal değil, toplumsal bir olaydır. Topyekün uygarlığın ulaştığı aşamayla sanatın estetiği

yakın bir etkileşim içindedir. Ama sanat, kültürün bir parçası olarak toplumsal niteliğine rağmen gerçekliğin kavranışı açısından sınıfsal bir karaktere sahiptir. Bu nedenle, sanat her zaman bir toplumsal sınıfın ideolojisini yansıtır.

Kapitalist toplumda işçinin özgürleşmesi mümkün değildir ama farklı bir *emeği* içeren *sanatın özgürleşmesi* mümkündür.

Bu, daha sonra göreceğimiz gibi, bizzat sanatçı emeğinin işçi emeğinden farklı bir karakter taşımasından dolayı mümkün olabilmektedir. Nitekim Lenin bu duruma işaret ederek, bağımsız bir parti edebiyatının ve parti literatürünün oluşturulmasını savunmakta ve şöyle devam etmektedir: «*Ancak böylece sosyal demokrat literatür, burjuva toplumu çerçevesinde bile burjuvazinin köleliğinden kurtulur ve gerçekten öncü, sonuna kadar devrimci sınıfın hareketiyle birleşir.*» Lenin'in özgürlükten kastedtiği ise, burjuva yasalar karşısında özgürlük değil, burjuva ideolojisi karşısında da özgür olmaktır. Parti safları ve partizan mücadele, sanatçı, özgürlüğün başlıca güvencesi olarak görülmektedir.

SANATTA TEKYANLILIK (SAF TUTMA)

Sanatın ve sanatçının nesnellik karşısında özgür olamayacağına yukarıda değinmiştik. Ama sadece bu kadar değil. Hakim fikirler ve hakim nesnel ilişkiler de sanatın ve sanatçının özgürlüğünü tehdit ederler. Bu saldırılar çemberi içinde sanatçı, anlam biçimini ve araçlarını özgürce seçemez. Bir sanatçı için —işçi sınıfı biliminin koruyuculuğuna girmeden önce— kapitalizmin yarattığı handikaplar şöyle özetlenebilir:

● Yukarıda değindiğimiz gibi, sanat ürünlerini değer-fiyat ilişkisi içinde yozlaştırmak, bayağılaştırmak,

● Emek ürünlerinin fizik özelliklerini ve emeğin somut karakterini yadsımak. İnsanların ihtiyaçları yerine kapitalist pazar ilişkilerinin ihtiyaçlarını ikame etmek. Böylece, sanat ürünlerini de somut değerlerinden uzaklaştırıp soyut bir değere büründürmek,

● Ürünlerin fizik özelliklerini yadsırken aynı zamanda onların ölçüsünü veya estetiğini de arka plana itmek. Güzel ve kullanışlı olanın yerine satılabilir olanı geçirmek.

Sanatçının tekyanlılığı bu olumsuzlukların aşılmasında ilk koldur. Bu, politik bir tavır alma anlamına gelir. Ne ki, sanatçının belirli bir politik tutuma girmesini, özgürleşmenin ilk adımı olarak gören işçi sınıfı bilimine karşılık, çeşitli burjuva-küçük-burjuva görüşler bunun yanlış olduğunu, tekyanlılığın özgürleşme de-

ğil bağımlılık getireceğini, yaratma yeteneğini öldüreceğini ileri sürerler. Onlara göre sanatçının birey olarak özgür kılınmasının, sanatın özgürlüğü açısından vazgeçilmez olduğu görüşü geçerlidir.

Sanatsal faaliyetin *vazgeçilmez bireyselliğini* temel alsalar bile bu görüşler yanlıştır. Şüphesiz entellektüel bir faaliyet olan sanat her zaman bireysel olmuştur. Çünkü, gerçekliğin algılanması, duyular ve bunların bilgi haline gelmesi beyin faaliyetini gerektirir ve bunlar bireyin fizik varlığının fonksiyonlarıdır. Bütün toplumsal bireyler gibi sanatçı da, içinde bulunduğu nesnel koşullar tarafından belirlenmiş olan bilincini fikri yaratım faaliyetinin çıkış noktası olarak almak zorundadır. Sanatçı, anlatım biçimini ve araçlarını seçerken özgürdür ve emeğini harcarken de tıpkı bir işçinin iş sürecindeki gibi somut bir nesneye sahiptir. Bu nedenle sanatçı kendi fizik faaliyetinin sonuçlarını eserinin fizik varlığında duyabilir. Eserinin fizik şekli, sanatçının emeğinin somutluğunu her zaman taşır ve yansıtır. Kapitalistlerin bu ürünlere bir değer biçmeleri ya da bu ürünlerin kapitalistler için bir soyut değer taşıması, sanat emeğinin niteliği üzerinde herhangi bir etkide bulunmaz. Sadece ürünün kendisi üzerinde etkide bulunarak onun, insani ihtiyaçlara cevap veren özelliklerini ikinci plana itebilir, sanat emeğini kapitalizm hiç bir zaman, bir işçi emeği gibi soyut karaktere ulaştıramaz. Özetle, tarih boyunca ve mal üretiminin en geniş boyutuna ulaştığı kapitalizmde bile sanatçı üretim yapan insan olmamıştır. O her zaman iş yapan insan durumunda kalmıştır ve kalacaktır. Bu, sanat emeğinin her zaman ve her şart altında bireysel kalabilmesinin ve somut karakterini koruyabilmesinin ifadesidir.

İşte, yaratım faaliyetinin gerçek güvencesi için siyasal bir ilkeyle ya da politik bir tercihle bütünleşmesi savunulan bireysellik, sanat emeğini karakterize eden bireyselliktir. Bu anlamda siyasal saf tutma ya da gerçekliğin tek yanlı bir tutumla kavranışı, sanat emeğinin bireyselliği ile çelişmez. Tam tersine, tek yanlılık, sanat emeğinin bireyselliğini besler ve sanatçıyı kendi eserinin fizik şekliyle ayrılmaz bir bütünlüğe kavuşturur. «Sanatçının kendisine ait olması» veya «bir kendisi olabilmesi» ancak böylece ve bu anlamda mümkün olabilir.

Görülüyor ki, sanat emeğinin ve sanatın toplumsallaştırılması, kapitalist üretim sürecinin işçi emeği üzerindeki etkisinden farklı bir yol izler. Kapitalizm, işçi emeğine soyut bir karakter kazandırıp, üretim süreciyle birlikte onu toplumsallaştırmaktadır ama

sanat emeğini ve sanatsal yaratım faaliyetini iş süreci olmaktan çıkarıp üretim süresi haline dönüştürememektedir. (Kapitalistlerin ısmarlama çalışan uşaklarının kalemi ya da fırçası konumuzun dışındadır). Sanatın toplumsallaşması bir süreç içinde mümkün olabilir ve bunun ilk aşamasını, onun sınıfsallaşması teşkil eder. Özellikle günümüz dünyasında bir sanatçı için sınıfsal tutum almak daha bir önem kazanmıştır. Çünkü, çağımızın temel belirleyici süreçleri tümüyle sınıfsal içeriklidir ve bunlar insan yaşamının bütün alanlarına etkide bulunmaktadırlar. İki farklı toplumsal sistem olan sosyalizm ile kapitalizmin karşı karşıya geldiği bu mücadelede hiç bir olay bu temel kutuplaşmanın dışında, dolayısıyla sınıfsallığın dışında olamaz. Kültür, bilim, din, hukuk, sanat, politika vb. tüm fikri faaliyetler ilerlemeden ya da gerilikten yana olmaktadır. Kutuplaşma, bütün sorunlarda ortaya çıkıyor, devrimci veya karşı devrimci süreçler, barıştan yana olmak veya barış düşmanlığı, sosyalizm ya da kapitalizm gibi...

Sanatçının iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkan bu gelişme karşısında sanatın «tarafsızlığının» ne anlamı olabilir ki? O halde sanat için, egemen kültürün ya da gelişmekte olan demokratik kültürün bir parçası olmaktan başka seçenek yoktur. Egemen kültürün bir parçası olarak sanat egemen sınıf ideolojisinin emrinde olacaktır ve bunun tersi de doğrudur. Bu *zorunluluk*, «sanatta özgürlüğün ne anlama geldiği» sorusunu sorabileceğimiz noktadır.

PARTİZAN SANATIN İŞLEVİ

Partili sanat kavramından, işçi sınıfı siyasi hareketince yönlendirilen sanat faaliyetleri anlaşılmalıdır. Sanatçının parti üyesi olmasıyla sanatının da partizan sanat olması aynı anlama gelmez. Özellikle Türkiye'de, sosyalist bir partiye üye olmuş bir sanatçının, sanatının da *partizan sanat* olduğu görüşü yaygındır ve bu görüş temelden sakattır. Nitekim bunun örnekleri oldukça fazladır. Pek çok «halk ozanı» veya bu üslubun taklitçisi belli bir siyasi çizgiye yakınlığı ya da üyeliği varsa yaptığı «sanatın» partili sanat olduğunu sanmaktadır. Bunların, özellikle geçmişi olumsuzlamaya yönelik tepkici tavırları, küçük burjuva devrimciliğiyle tam bir uyum oluşturmaktadır. Sahnede okunan türkülerle bir ajitasyon bildirisini ayırdetmek için oldukça ileri derecede bu sanatın «uzmanı» olmak gerekiyor.

Elbette ki, partizan sanatın yaratıcısı olan sanatçı önce parti üyesidir. Parti kollektivitesi içinde yer almayan bir sanatçının la-

yıkıyla bir partizan sanat yaratması mümkün olamaz. Ancak partizan sanatın kendi özel işlevlerini de gözardı etmemek gerekir. Esas olan, sanatçının kendisinin partizan mücadelesi değil, sanatının böyle bir mücadeleye katkısıdır.

Lenin'in bağımsız bir parti edebiyatı yaratılmalıdır. şeklindeki sözlerinden farklı ve keyfi yorumlar çıkarılmaktadır. «Sol»ların bu konudaki görüşleri ve tepkileri genel olarak troçkizmden kaynaklanmaktadır. Örneğin Troçki; *Sanat kendi yolunu, kendi yöntemleriyle yine kendisi açmalıdır. Sanatın yöntemleri Marksizmin yöntemleriyle aynı değildir. Parti proletaryayı yönetir ama tarihin tarihsel süreçlerini yönetemez... Sanat partinin komut vermeye çağrıldığı bir alan değildir»* diyor (1).

Aynı Troçki'nin daha önceleri, bu görüşlerinin tam zıttını ileri sürdüğü ve «proletarya kültürü», (proletkult) adlı akım içinde yer aldığı anımsanmalıdır. Bu akıma göre proletarya, kendi kültürünü, insanlığın tüm geçmiş kültürünün inkarı üzerine inşa edebilirdi.

Biri partiyi sanat alanından kovmaya, öbürü ise mümkün olmayacak bir şeyi hedef olarak göstermeye yönelik bu zıt görüşler bugün de derece derece küçük burjuva görüşlere kaynaklık etmektedir. Sanatçının parti kollektivitesi içinde erimesi küçük burjuvazinin kendini koruma içgüdüsünü tahrik etmektedir. Öbür yandan yine aynı unsurlar, zaman zaman bunun tam tersini savunmakta ve bu kez de, partiyi bir sanat okulu veya sanatı bir propganda aracı olarak görmektedirler. Birbirinin zıttı gibi görünse bile, bu farklı görüşlerin hepsi de burjuva bireyciliğinin etkilerini taşımaktadırlar. Sanatın partizanlığı için parti üyeliğini yeterli görmek veya partinin sanatsal faaliyet üzerindeki yönlendirici rolünü reddetmek, sanatçının bireysel çabasıyla siyasi kollektivite arasındaki bağın diyalektik karakterini görememekten veya hazmedememekten kaynaklanır.

Lenin'in Gorki'ye biçtiği üstün değeri, konumuzla ilgili olduğu için anmalıyız. Bir mektubunda Lenin, «Rus proleter sanatının büyük ustası» diye sözettiği Gorki'yi «herhangi bir sosyal demokrat örgütün üye yapmaktan gurur duyacağını» söyler. Rus proleter sanatının bu büyük ustası devrim öncesi ve sonrasında hiç bir zaman bolşeviklerin safında olmadı. Bolşeviklerin doğrultusunda katıldığı mücadelede varabildiğini «en ileri aşama» sol menşevik siyasal hareket içinde yer almasıydı.

Bolşevikler Gorkiyi, böyle olduğu için hiç bir zaman proleter sanatının dışında görmediler. O, proletaryanın mücadelesine sanatiyle katıldı ve bu yetiyordu. Daha ileri bir adım atması, par-

ti edebiyatının yaratılmasında bir parti üyesi olarak yer alması elbette arzulanır bir şeydi. Lakin, sanatçının kendi somut faaliyetini proletaryanın hizmetine sunması ama bunu parti üyesi olmadan yapması, onun sanatının işlevini yerine getirdiği anlamına gelmiyor.

O halde parti ve sanatçı ilişkilerini, buraya kadar anlatılan-
dan çıkartmaya çalışırsak şu sonuca varmak zorunda kalacağız:

Sanatçının emeği her zaman somuttur. Sanatçının emeği, bu somutlugunu, *ürünlerinin* insani ihtiyaçları karşılayan özelliklerinde yansıtır. Onun ürünlerinin keyfi kullanımı ise sanatçının faaliyetini değil ama, sanatın işlevini yozlaştırır. Bu nedenle, sanatçının emeğinin harcanış biçimine müdahale etmemek kadar, ürünlerini, somut amaçlarına uygun olarak değerlendirmek de önem taşır. Böyle olunca, Parti - sanatçı ilişkisini karakterize eden esas koşul olarak, sanatçının bireysel faaliyeti ile bu faaliyetin toplumsal amacını birbirinden koparmamayı görmek gerekir. Toplumsal amaç eğer sınıf çıkarına uygun düşüyorsa —bu aynı zamanda sanat ürününün karakteri demektir— o faaliyetin kendisi de sınıf çıkarının bir parçası olacaktır anlamına gelir. Sınıf çıkarlarıyla sanatsal faaliyetin birliği ve beraberliği, bu çıkarların en yüksek düzeyde dile gelişi olarak ancak PARTİ faaliyetinde kendini bulabilir. Sanatçı partili olarak sanatsal faaliyetini bir sınıfın çıkarlarına uyumlu biçimde gerçekleştirebileceği gibi kendi bireysel çabalarını bir sınıfın amaçları için sarfediyor olabilir. Ancak birincisi her zaman, nesnellığın gerçekçi kavranışından doğduğu halde, ikincisi, bu kavrayıştan sapmaya her zaman açık olabilir. Özetle, sanatsal faaliyetin özgürlüğünde parti önkoşul değil, güvencedir dememiz mümkündür.

PARTİZAN SANAT VE ESTETİK:

Parti sanatının, tek yanlı bir kavrayışı dile getirdiği için estetik açıdan da geri ve güzellikten yoksun olacağı ileri sürülür. Bu görüşlere göre, proletaryanın kavrayışı açısından, evrenin diyalektiği kaba bir maddi süreçler yığını olarak görünür veya proleter kavrayış tarzını estetik olarak anlatmak mümkün değildir. Her ikisi de aynı kapıya çıkan bu iddiaların gerçeklikle ilişkisi yoktur ve «Marksist estetik» anlayışı gerçekliğin kendisiyle ilişkili olarak kavranabilir. Tarihi materyalizm gerçekliğin kavranışını verdiği kadar estetiğin bu gerçeklikle olan bağıntısını da açığa çıkarır. Proletaryanın estetik faaliyeti onun yaşama tarzı içinde

aranmalıdır. Bunun için «proletaryanın silahlarını duvara asma-sını beklemek» gerekli değildir.

Estetik ancak entelektüel bir çabayla bir arada düşünülebilir. Böyle olunca da, proleterlerin, sanata ve özellikle sanatın estetiğine ilgilerinin az olduğu ileri sürülebilir. Çünkü sınıflı toplumda emekçiler ve kapitalist toplumda işçiler, entelektüel faaliyetten uzak tutulurlar. Geniş emekçi yığınların eğitim düzeyleri düşük, bilimsel faaliyetleri sınırlıdır. Bütün bunlar gibi sanat ve estetik de sınıflı toplumlarda azınlığın yararlanabildiği «nimetler» olmaya devam ederler. Ancak, emekçiler sadece maddi ürünleri değil, aynı zamanda o ürünlerin fizik özelliklerini de üretirler. Ürünlerin üretimi veya iş süreci hakkında Marks'ın söyledikleri, estetiğin veya güzelliğin temellerini nerede aramamız gerektiğine bir başlangıç oluşturabilir. «Hayvanlar yalnız kendilerini üretirler, oysa insan bütün doğayı yeniden üretir. Onların ürünleri doğrudan doğruya kendi fiziksel gövdelerine bağlıdır, insan ise serbestçe kendi türlerinin ölçüleri ve gereksinmelerine göre yaratır, insan bütün türlerin ölçülerine göre üretebilir ve nesnenin kendi içinde yatan ölçüsünü her yerde bulabilir. Dolayısıyla insan aynı zamanda güzelliğin kurallarına göre yaratır» (2) diyor Marks.

Estetik, insan faaliyetlerinin tümünün varoluş şartlarından biridir. Özellikle üretim faaliyeti aynı zamanda estetik bir faaliyettir. İnsanların üretime ilişkin bilgileri ve hüneryleri arttıkça, üretimin yordamı ve ürünlerin şekli, daha az güzel ve kullanışlı olandan, güzel ve kullanışlı olana doğru bir evrim geçirmektedir. Eski insanların kaba saba aletleri ve ürünleriyle günümüz insanların ürünlerinin karşılaştırılması, üretim faaliyetinin ne denli uzun bir evrim geçirdiğini tesbit etmeye yeter. Bu sürecin temel karakteristiğini, estetik ve güzele (kullanışlı ve mükemmel) doğru gelişmesi oluşturur.

Ancak buradan çıkartılacak sonuç, bütün üreticilerin estetiğin bilincinde olarak faaliyetlerini sürdürdükleri veya her üretim faaliyetinin aynı zamanda böyle bir estetik çabayı içerdiği şeklinde olmamalıdır. Bir işçi, mal ürettiği için faaliyetinin sonuçlarıyla ilgilenmez. İşini *sevmediği* için faaliyetinde bir dikkat yoğunlaşması vardır ama bu, işçinin eğitim düzeyi ile sınırlıdır.

Egemen sınıfların güdümünde olan eğitim ise geniş emekçiler kitlesine değil, egemen azınlığa hizmet etmektedir. İşçilerin ve emekçilerin eğitimi, onların birer mal üreticisi olmalarını sağlayacak düzeyde tutulmaktadır. Bu nedenle onlar, hem bireysel faaliyetlerinde ve hem de toplumsal faaliyetlerinde (üretim) estetiğin

zengin anlamından uzaktırlar. Bizzat estetiğin kurallarına göre üretmiş olmalarına rağmen bu böyledir. Visher'in bir sözünü Marks benimseyerek aktarır: «Güzellikten tad almanın dolaysız oluşu ve aynı zamanda eğitim gerektiriyor oluşu çelişiyor gibi görünür. Ama insan eğitim yoluyla insan olur ve gerçek yaradılışını bulur.» (3)

Marks ise «güzellik yalnız bilinçlilik için vardır» diyerek sorunu aynı doğrultuda koyar. Ve proletarya eğer, estetiğin tadına varamıyorsa veya yaratım faaliyetinde estetik bilinçli bir kural değilse, bu onun entellektüel gelişmesinin yeterince olgunlaşmaktan kendini eğittikçe, partisi tarafından eğitildikçe, devrim atışı içinde eğitildikçe, egemen sınıf olarak kendi kültür sorunlarının üstesinden gelme çabası içinde eğitildikçe ve nihayet sosyalist toplum insanı olarak eğitimden azami payı aldıkça proletaryanın da entellektüel faaliyeti yükselecek ve estetiğin bilincine ve tadına ulaşacaktır. Devrimci görevlerle yüklü olan proletaryanın bunlara zaman ayıramıyacağı görüşü yanlıştır. Ancak, proletarya buna yetenekli olmadığı, gereğince *olgunlaşmadığı* sürece, sanatsal faaliyet ve entellektüel çabalar, azınlığın elinde kalmaya devam eder ve bu sosyalist toplumun kuruluşunda da böyledir.

O halde parti sanatının işlevi bu tarihi perspektif içinde yerine oturtulabilir. Parti sanatı, proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarını temsil ederken aynı zamanda çıkarları proletaryanın tarihi göreviyle çakışan tüm toplum kesimlerine hizmet edecektir. Öte yandan parti sanatı, proletaryanın eğitimi için gereken çabayı gösterecek ve burada önemli bir rol oynayacaktır. Ve bu eğitim asla bilimin propagandasıyla sınırlı değildir. Geçmişin sanatsal faaliyeti Parti sanatının çıkış noktasını oluşturacaktır. Bir zamanlar azınlığın yararlandığı güzellikler, proletaryanın ufkunu açmak için ona sunulacaktır. Onun kendi yaşam koşullarından doğan yeniler ve kurduğu veya kuracağı dünyanın ilişkilerine uygun düşen yeni içerikli «eski» unsurlar, geçmişin sanat dünyası ile birlikte geleceğin temel malzemesini oluşturacaktır. Bu bir entellektüel çabadır ama geniş proleter kitlesini de böyle bir çabamın içinde olmak üzere yetiştirecektir. Hangi sanat, mevcut tarihi durumda emekçilerden yana kendine düşeni yapıyor ve onların eğitimi için işlevini sürdürüyorsa o sanat parti sanatıdır. Bunun yanında ilerici tüm sanat öğeleri de proletaryaya hizmet eder ve emekçilerin davasına katılır ve onlar, parti sanatı ile ancak geniş bir yelpaze içinde yanyana bulunurlar. Örneğin faşizme karşı mücadele koşul-

larında sadece parti sanatı değil, bütün anti-faşist sanatçıların ürünleri, ilerici olan tüm sanatsal faaliyetler emekçilere hizmet etmektedirler. Parti sanatının bunlardan farkı, onun, işçi sınıfını ilerdeki görevlerine hazırlayan bir sanat olmasındandır. İşçi sınıfının sadece güncel politik hedeflerine değil, aynı zamanda onun tarihi görevlerine uyumlu olan sanattır Parti sanatı.

Demek ki parti sanatı tek yanlı bir bakış açısını temsil ediyor olmakla sanatın estetik doğasını olumsuzlamak yerine onu gerçek olumlu zeminine oturtmaktadır. Üretim yapan insanların dünyasına... Hem de yepyeni bir işleyle. Entellektüel bir faaliyet olarak kendi kendini üretmek yerine proletaryayı eğiterek yani, estetik faaliyete katılacak yeni toplumsal güçler üreterek.

Parti sanatının bu teorik tanımını pratik yaşamda son derece zengin bir içerik kazanır Çeşitli anlatım biçimleri (yani sanat türleri) kendi özgül sorunlarını da beraberinde doğurur. Bu zengin içeriğin tartışılmasında sorunlar daha da giriftleşir. Değişik yöntemler ortaya çıkar ve bu çeşitli faaliyet alanlarında yer alan sanatçıların siyasi hareketle ilişkilerinin biçimi farklılıklar gösterir. Genel ilkelerin ışığında bu farklı farklı sorunların çözümü mümkündür ve bu çözümler hayatın somutluğu içinde ortaya çıkarlar. Türkiye somutunda bu faaliyet türlerinin durumunu genişliğine incelemek, mevcut durumlarını esas alarak gelişme perspektiflerini tesbit etmek ve öneriler getirmek, bu önerileri işçi sınıfı siyasi hareketinin programına uyumlu kılmak gereklidir ve bu konuyu başka incelemelerimiz de ele alacağız.

- (1) *Edebiyat ve Devrim. Kôz yay. Sf: 202.*
- (2) *Marks'ın Sanat Kuramı - Ararat yay.*
- (3) *Aynı eser.*

TÜSTAV

Burjuva Demokrasisini Neler Tehdit Ediyor?

Üçlü Komisyon denen ve Birleşik Amerika, Batı Avrupa devletleri ve Japonyanın katıldığı komisyonun «Demokraside Bunalım» Raporunun özü su: mevcut durumun yarattığı sonsuz bir karamsarlık, yakın ve uzak geleceğe değgin sevindirici olmayan görünümler... Raporu hazırlayanlar, burjuva siyasal demokrasisinin, komisyona katılan devletler gibi zengin ve yüksek derecede endüstrileşmiş devletleri yönetmede yeteneğinin bulunup bulunmadığı sorununu ele alarak, tanınmış bir Alman sosyal demokratının görüşünden alıntı yapıyorlar. Bu görüş kısaca şöyle: Burjuva demokrasisi Batı Avrupa'da daha 20 - 30 yıl dayanabilir. On dan sonra ise askersel cunta ya da sosyalist devrim gelir.

Bu tanımlamayla birlikte ilginç açıklamalar da yapılıyor. Örneğin, eksperler, şimdiye dek burjuva demokrasisinin hâkim eksenini olan sürekli ekonomik büyümenin, ham maddeleri denetlemek dolayısıyla (yani yeryüzünün zenginliklerini sınırsız biçimde talan etmek yüzünden) ve doların mutlak üstünlüğü, (yani büyük bankaların ve çokuluslu şirketlerin egemenliği) dolayısıyla sağlanabildiğini itiraf ediyorlar. Şimdi bu ekonomik temel sarsılmaktadır ve burjuva sistemindeki genel bunalımın olumsuz etkisinden kurtulamamaktadır. Bu durum ise burjuvazinin siyasal sisteminde de olumsuz etkiler yapmaktadır.

Üçlü Komisyonun raporunu hazırlayanlar ve Komisyona katılanlar, demokrasi için bir «tehlike» olan şimdiki durumu üç başlı bir ejder olarak görüyor ve ejderin her başının burjuvazinin egemenliğine karşı üç yönden büyük tehlikeler taşıdığını söylüyorlar. Buna göre: Birinci grup tehlike, dışarıdan gelen tehlikelerdir. İkinci grup tehlike, içeriden gelen ve sosyal gelişmeyle bağlantılı olan tehlikelerdir. Üçüncü grup tehlike yine içeriden gelen ve sisteme özgü zayıflıkların yaratmış olduğu tehlikelerdir.

A) Birinci Grup Tehlikeler : Komisyona göre bu tehlikelerden hükümetler doğrudan doğruya sorumlu değildir, ya da hükümetler bu tehlikeleri atlatamamaktadırlar. Ekonomiye gerekli en önemli ham madde fiyatlarının artması ve bunların kontrolünden doğan zararlar böylesi tehlikelerdir. Ekonomik depresyon, enflasyon, döviz bunalımları ve savaşlar da bu türden tehlikelerdir.

Görüldüğü gibi, hükümetler bunalımla başa çıkamıyorlar ve bu bunalıma uymak, düşman bir çember içinde yaşamak zorunda kalıyorlar. Her zaman, bir ülke özgürlüğüne kavuştuğunda, ya da meşru haklarını istediğinde, yahut bir sosyal grup sosyal ve siyasal haklarını kazandığında, bu, demokratik sisteme karşı yönetilmiş «uluslararası saldırı» sayılıyor. Petrol üreten ülke, petrol fiyatlarını artırdığında da yine onlara göre, burjuva demokrasisine karşı saldırıda bulunuyor.

Zengin burjuvazinin ve onun «sisteminin» karakteristik ve iyi bilinen özelliklerinden biri de başkalarının yaşamı ya da ölümünün kendisini hiç ilgilendirmemesidir. Bundan dolayı, örneğin Birleşik Amerika Savunma Bakanı Harold Brawn, özel olarak petrol üreten bölgelere saldırı için hazırlanmış üç komando tümenini harekete hazır duruma getirdiklerini söyleyebiliyorlar. Üstelik bu tehdit öyle yapılıyor ki, yalnızca dışarıdan duyulmuş olmakla kalmayın, iç propagandaya da yarasın. Şöyle deniyor: Sistemimizi güçlendirmek zorundayız, çünkü dış tehlike karşındayız.

2 — Sosyal Gelişmeyle Bağlantılı Olan Tehlikeler: Raporda serbest girişimin ve özel mülkiyetin, kapitalist endüstrinin ve burjuva demokrasinin yan yana geliştiği o iyi çağ anımsatılıyor. Ne var ki, bu çağ artık geçmişte kalmıştır. Kuşku yok ki, burjuva için kötülüklerin en büyüğü toplumsal yaşantıda işçi sınıfının rolünün artmasıdır, güçlü komünist partilerinin belirmesidir. Raporu hazırlayanlar, incelemelerine bir ölçüde nesnel görüntü kazandırmak için başka «tehlikeler» de sayıyorlar. Şöyle: ordudan, faşist hareketlerden, küçük burjuva milliyetçiliğinden gelen tehlikeler. Oysa bütün bunların, tarihsel deneyin öğrettiği gibi, burjuvazinin yavrusu olup bu yavruyu ana rahminde taşıyarak büyüttüğü ve kullanmak için fırsat bekleyip doğurduğu bilinmektedir.

Komisyona göre bu kötülüklerin belirmesinin en önemli nedenlerini, yeni bir toplumsal güç ve hem de çok etkin bir güç olan aydınları ortaya çıkaran ilk, orta ve yüksek öğrenimin gelişmesinde aramak gerekir. Aydınlar, özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, vurgunculuğa, burjuvazinin beceriksizliğine ve iktidarına karşı çıkan kişiler olarak belirmeye başladılar. Rahat bir yaşam isteyen teknisyen kadronun ve hizmetlilerin sayısının artması, serbest zamanın ve kitlesel haber araçlarının etkisinin fazlalığı, burjuva hükümetlerinin otoritesinin yığınlar içinde

kuşkuyla karşılanmasına, hükümetlerin yönergelerine karşı genel bir kuşku ortamı doğmasına neden oldu. Burjuva hükümetlerinin disiplini sağlama ve fedakârlık isteme güçleri kalmadı, şimdi Batı'da ifade edildiği biçimde «sosyal denge» bozuldu.

Bu raporun ortaya attığı görüşlerle, burjuva yönetimlerine «uygun» karşı önlemler alınması çağrıları yapıldığını anlamak zor değil. Şu önlemler öneriliyor: öğretim sistemini sınırlayıcı engeller konulmalıdır, kitlesel iletişime, serbest zamanın artmasına karşı engeller konulmalıdır, iktidar güçlendirilmeli, disiplin sağlanmalı ve «fedakârlık» istenmelidir.

3 — Burjuva Sisteminin Doğasından Ve İşleyişinden Kaynaklanan İç Tehlikeler: Burjuva sistemi ne denli demokratik olursa, Üçlü Komisyon Raporuna göre, zayıflıkları da, yarattığı iç tehlikeler de o denli fazla oluyor. Burjuvazinin siyasal sistemi gereğinden fazla yüküldür ve sosyal denetim zorlaşmıştır. Giderek daha etkin biçimde toplumsal yaşama katılmaya başlayan daha güçlü ve daha çok sayıda sosyal grupların örgütlendiği görülüyor. Hükümetler sürekli olarak baskıyla karşılaşılıyor. Karar almayla, bu kararları uygulama arasında uçurumlar meydana geliyor ve bundan dolayı da yönetme yeteneksizliği artıyor. Yığınların rolü artıyor. Yönetim yığınlardan soyutlanıyor ve gücünü yitirmeye başlıyor. Ellili yıllarda ekonomik büyümeye bütün sorunların çözüme kavuşturulacağı sanılıyordu. Ters bir durum ortaya çıktı: Maddi kalkınma gerginliği artırdı. Çünkü üretilen zenginliklerin eşitsiz biçimde bölünümünden dolayı hoşnutsuzluk doğdu ve işçi hareketinin devrimci ideolojisi bu hoşnutsuzluktan yararlanmaya başladı. Geleneksel kurumların, okulların, kilisenin, burjuvazinin siyasal partilerinin, çürümekte olduğu gözlenmeye başladı.

Profesör Samuel Huntington'ın Birleşik Amerikanın durumuna değgin değerlendirmesi özellikle çok karakteristiktir. Bu ülkedeki bunalım, öncelikle cumhurbaşkanının otoritesinin hızla düşmesiyle kendini göstermektedir ve bugün Birleşik Amerika'nın başlıca sorunlarından biri işte budur. Yeni iktidar merkezleri ortaya çıkmıştır. Bunlar içinde en önemlileri televizyon ve öteki yığınsal enformasyon araçlarıdır ve genellikle eleştirici ruhta olan aydınlar ve öğrenci gençlik buralarda büyük bir rol oynuyorlar. Öte yandan yürütme erkinden başka, tüm kurumlar da, özel ve toplumsal kurumlar da, Kongre de, Yüksek Mahkeme, üniversiteler, ordu, sağlık kuruluşları da güvence bunalımından zarar görmektedir. Partilerin rolü hızla azalıyor. Amerikan yurttaşı, genel seçimlere katılabilmek için ya Demokrat Partili, ya Cumhuriyetçi Partili ya da bağımsız olmak zorundadır. 1972 yılında, bağımsız olarak yazılanların sayısı demokrat ve cumhuriyetçi olanların tümünden iki misli fazlaydı.

Böylece iktidarla muhalefet arasındaki denge bozulmuştur. Ülke-

nin büyük sorunlarını çözüme kavuşturma olanağı kalmamıştır. Toplum, hükümetin yerine getiremeyeceği istemleri ileri sürüyor. Ülke içi sorunlardaki güçlüklerin ve başarısızlıkların yerini dış siyaset manevralarıyla doldurma eğilimi başlamıştır. Profesöre göre, Amerikan demokrasisindeki bunalımın asıl nedeni altmışlı yıllardaki «demokratik dalgalanma»dır: Vietnam, Watergate, ırkçılık sorunu, enflasyon. Enflasyona değgin açıklama, en hafif deyimle, çok orijinal. Şu hale bakınız ki, enflasyon kapitalist siyasetten değil, Amerikan demokrasisinin, gereğinden fazla geniş olmasından, toplumsal masrafları ve özellikle sosyal amaçlı masrafları çok fazla artıracak kadar açık elli olmsından ve fedakârlığı dayatacak yeteneği bulunmayan merkez yönetimin zayıflığından ileri geliyormuş. Bu konuda Moris Goldring, dünyanın en zengin ülkesinin her şeyi, baş döndürücü savaş masraflarını, büyük kârları ve zararları, uzay araştırmalarını finanse edebileceğini, ancak, bütçenin bir kesiminin yoksullara yardıma gitmesi durumunda, makinenin bozulacağını (!) yazıyor.

Huntington'ın çıkardığı sonuçlar çok daha orijinal. Şöyle: Birleşik Amerika'da demokrasi dış ve iç tehlikeyle (sol ve sağdan) karşı karşıya değildir. Amerikan demokrasisi tıkanıklıktan dolayı ölebilir. Bu yüzden «demokratik dalgalanmaların» hafiflemesi, düşmesi gerekir. Dengeyi yeniden kurmak için bu zorunludur. Her ne biçimde olursa olsun, «demokrasinin daha fazla genişletilmesi, ateşe körükle gitme olabilir.» Bir demokratik siyasal sistemin gerektiği gibi işleyebilmesi için, genel olarak, bir ölçüde aldırmaçlık gereklidir, toplumsal gruplardan ve kişilerden bir kesiminin bir ölçüde siyasal yaşama katılmaması zorunluluğu vardır. Başka sözle, «demokrasinin» bir seçkinler grubunun yararına işlemesi, Batı'da olduğu gibi, gerçekte demokrasiyi denetimi altında tutan seçkinler yararına işlemesi söz konusudur. Yalnız bir farkla ki, Düzeni (fani kapitalizmi) kurtaracak güçte bir «merkez» yönetimi olsun.

S. PRESS

TÜSTAV

ilke 20 Lira

AYLIK İNCELEME YORUM BELGE DERGİSİ

TÜSTAV